

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

11 septembrie 2014*

„Subvenții — Importuri de hârtie cretată de calitate superioară originară din China — Metodologie — Calcularea avantajului — Eroare vădită de apreciere — Specificitate — Perioada de depreciere — Tratamente fiscale preferențiale — Măsuri compensatorii — Prejudiciu — Determinarea marjei de profit — Definiția produsului în cauză — Industria comunitară — Legătură de cauzalitate”

În cauza T-444/11,

Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd, cu sediul în Jiangsu (China),

Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd, cu sediul în Jiangsu,

reprezentate de V. Akritidis, de Y. Melin și de F. Crespo, avocați,

reclamante,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de J.-P. Hix, în calitate de agent, asistat inițial de G. Berrisch, de A. Polcyn, avocați, și de N. Chesaites, barrister, și ulterior de B. O'Connor, solicitor, și de S. Gubel, avocat,

pârât,

susținut de

Comisia Europeană, reprezentată de J.-F. Brakeland, de M. França și de A. Stobiecka-Kuik, în calitate de agenți,

și de

Cepifine AISBL, cu sediul în Bruxelles (Belgia),

Sappi Europe SA, cu sediul în Bruxelles,

Burgo Group SpA, cu sediul în Altavilla Vicentina (Italia),

Lecta SA, cu sediul în Luxemburg (Luxemburg),

reprezentate de L. Ruessmann și de W. Berg, avocați,

interveniente,

* Limba de procedură: engleza.

având ca obiect o cerere de anulare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 452/2011 al Consiliului din 6 mai 2011 de instituire a unei taxe antisubvenție definitive asupra importurilor de hârtie cretată de calitate superioară originară din Republica Populară Chineză (JO L 128, p. 18), în măsura în care privește reclamantele,

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnul O. Czúcz, președinte, doamna I. Labucka (raportor) și domnul D. Gratsias, judecători,

grefier: doamna S. Spyropoulos, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 12 noiembrie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

- 1 Articolul 2 litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 597/2009 al Consiliului din 11 iunie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (denumit în continuare „regulamentul de bază”) prevede că „«prejudiciu» înseamnă, în cazul în care nu se specifică altfel, un prejudiciu important adus unei industrii comunitare, riscul producerii unui prejudiciu important unei industrii comunitare sau o întârziere semnificativă în crearea unei industrii comunitare [...]”.
- 2 Articolul 4 din regulamentul de bază, intitulat „Subvenții care fac obiectul unor măsuri compensatorii”, are următorul cuprins:

„(1) Subvențiile nu fac obiectul unor măsuri compensatorii decât în cazul în care sunt specifice, în sensul alineatelor (2), (3) și (4).

(2) Pentru a stabili dacă o subvenție este specifică unei întreprinderi, unei industrii sau unui grup de întreprinderi sau de industrii (denumite în continuare «anumite întreprinderi») care intră în sfera de competență a autorității care acordă subvenția, se aplică următoarele principii:

- (a) în cazurile în care autoritatea care acordă subvenția sau legislația în temeiul căreia acționează autoritatea limitează, în mod expres, accesul anumitor întreprinderi la o subvenție, subvenția în cauză este specifică;
- (b) în cazurile în care autoritatea care acordă subvenția sau legislația în temeiul căreia acționează autoritatea stabilește criterii sau condiții obiective de eligibilitate pentru obținerea unei subvenții și valoarea acesteia, nu există specificitate, cu condiția ca eligibilitatea să fie automată și criteriile și condițiile respective să fie riguros respectate;
- (c) în cazul în care, fără a aduce atingere oricărei aparențe de nespecificitate care rezultă din aplicarea principiilor enunțate la literele (a) și (b), există motive să se creadă că subvenția poate, de fapt, să fie specifică, pot fi luați în considerare alți factori. Acești factori sunt următorii: utilizarea unui program de subvenții de către un număr limitat de anumite întreprinderi, utilizarea predominantă de către anumite întreprinderi, acordarea unor subvenții disproporționate anumitor întreprinderi și modul în care autoritatea care acordă subvenția și-a exercitat puterea discreționară

în luarea deciziei de a acorda o subvenție. În această privință, se ține seama, în special, de informațiile cu privire la frecvența cu care cererile privind o subvenție au fost respinse sau aprobate și motivele acestor decizii.

În sensul [dispozițiilor] literei (b), «criterii sau condiții obiective» înseamnă criterii sau condiții neutre, care nu favorizează anumite întreprinderi în raport cu altele și care au caracter economic și aplicație orizontală, precum numărul angajaților sau mărimea întreprinderii.

Criteriile sau condițiile trebuie enunțate clar în acte cu putere de lege, norme administrative sau în alte documente oficiale, astfel încât să poată fi verificate.

În aplicarea literei (c) din primul paragraf, se ține seama de amploarea diversificării activităților economice care se află în sfera de competență a autorității care acordă subvenția, precum și de perioada în care a fost aplicat programul de subvenții.

(3) O subvenție care este limitată la anumite întreprinderi situate în interiorul unei regiuni geografice determinate aflate în sfera de competență a autorității care acordă subvenția este specifică. Stabilirea sau modificarea ratei de impunere de aplicare generală de către autoritățile publice de la toate nivelurile care sunt competente în acest sens nu este considerată o subvenție specifică, în sensul prezentului regulament.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatelor (2) și (3), următoarele subvenții sunt considerate specifice:

- (a) subvențiile subordonate, de drept sau de fapt, fie exclusiv, fie printre multe alte condiții, rezultatelor la export, inclusiv cele enumerate, cu titlu de exemplu, în anexa I;
- (b) subvențiile subordonate, fie exclusiv, fie printre multe alte condiții, utilizării produselor naționale, preferate produselor importate.

În sensul [dispozițiilor] literei (a), subvențiile sunt considerate subordonate în fapt rezultatelor la export în cazul în care faptele demonstrează că acordarea unei subvenții, fără a fi fost subordonată juridic rezultatelor exportului, este în fapt legată de exporturile sau încasările de la export efective sau anticipate. Simplul fapt că se acordă o subvenție unor întreprinderi care efectuează exporturi nu este, numai pentru acest motiv, considerat ca o subvenție la export în sensul prezentei dispoziții.

(5) Orice stabilire a specificității, în temeiul dispozițiilor prezentului articol, trebuie întemeiată în mod clar pe elemente de probă pozitive.”

- 3 Articolul 6 din regulamentul de bază, intitulat „Calcularea avantajului conferit beneficiarului”, are următorul cuprins:

„Calcularea avantajului conferit beneficiarului se efectuează prin aplicarea următoarelor norme:

- (a) nu se consideră că o cotă de participare a autorităților publice la capitalul social al unei întreprinderi conferă un avantaj, cu excepția cazului în care investiția poate fi considerată incompatibilă cu practica obișnuită privind investițiile, inclusiv în ceea ce privește furnizarea de capital de risc, investitorilor privați de pe teritoriul țării de origine și/sau de export;
- (b) nu se consideră că un împrumut acordat de autoritățile publice conferă un avantaj, cu excepția cazului în care există o diferență între suma pe care întreprinderea beneficiară o plătește pentru împrumutul acordat de autoritățile publice și suma pe care ar plăti-o pentru un împrumut comercial comparabil pe care l-ar putea obține efectiv pe piață. În acest caz, avantajul corespunde diferenței dintre cele două sume;

- (c) nu se consideră că o garanție la împrumut acordată de autoritățile publice conferă un avantaj, cu excepția cazului în care există o diferență între suma pe care întreprinderea beneficiară a garanției o plătește pentru împrumutul garantat de autoritățile publice și suma pe care ar plăti-o pentru un împrumut comercial comparabil, în absența acestei garanții. În acest caz, avantajul corespunde diferenței dintre cele două sume, ajustate pentru a ține seama de diferențele dintre comisioane;
- (d) nu se consideră că furnizarea de bunuri sau de servicii sau achiziționarea de bunuri de către autoritățile publice conferă un avantaj, cu excepția cazului în care furnizarea se efectuează prin intermediul unei remunerații mai mici decât ar fi adecvată sau a cazului în care achiziționarea se efectuează prin intermediul unei remunerații mai mari decât ar fi adecvată. Adecvarea remunerației se stabilește în raport cu condițiile existente pe piață pentru bunul sau serviciul respectiv în țara de furnizare sau de cumpărare, inclusiv prețul, calitatea, disponibilitatea, valoarea comercială, transportul și alte condiții de achiziționare sau de vânzare.

În cazul în care în țara furnizoare sau în țara de achiziție nu există, pentru produsul sau serviciul respectiv, condiții de piață care să poată fi utilizate ca referințe corespunzătoare, se aplică următoarele norme:

- (i) condițiile și modalitățile predominante din țara în cauză se ajustează, pe baza costurilor, prețurilor și a altor factori reali disponibili în țara respectivă, cu o valoare adecvată, care să reflecte condițiile normale de pe piață; sau
- (ii) după caz, se recurge la condițiile și modalitățile predominante pe piața altei țări sau pe piața mondială și la care are acces beneficiarul.”

- 4 Articolul 7 alineatul (3) din regulamentul de bază, intitulat „Dispoziții generale privind calculul”, prevede:

„În cazul în care poate fi stabilit un raport între subvenție și achiziția, prezentă sau viitoare, de active imobile, valoarea subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii se calculează prin repartizarea acesteia la o perioadă corespunzătoare duratei de amortizare normală a acestor bunuri, în industria respectivă.

Valoarea astfel calculată, aferentă perioadei în care se efectuează ancheta, inclusiv partea corespunzătoare activelor imobilizate achiziționate înaintea acestei perioade, se repartizează în conformitate cu dispozițiile alineatului (2).

În cazul bunurilor care nu se depreciază, subvenția este asimilată unui împrumut fără dobândă și este reglementată de dispozițiile articolului 6 litera (b).”

- 5 Articolul 8 din regulamentul de bază, intitulat „Stabilirea prejudiciului”, prevede:

„(1) Stabilirea existenței unui prejudiciu se bazează pe elemente de probă pozitive și implică o examinare obiectivă a:

- (a) volumului importurilor care fac obiectul unor subvenții și a efectului acestor importuri asupra prețurilor produselor similare pe piața Comunității și a
- (b) impactului acestor importuri asupra industriei comunitare.

(2) În ceea ce privește volumul importurilor care fac obiectul unor subvenții, se analizează dacă a avut loc o creștere substanțială a importurilor care fac obiectul unor subvenții, fie în cantități absolute, fie în raport cu producția sau cu consumul în cadrul Comunității. În ceea ce privește efectul importurilor care fac obiectul unor subvenții asupra prețurilor se analizează dacă a existat, în cazul importurilor

care fac obiectul unor subvenții asupra prețurilor, o subcotare semnificativă a prețului în raport cu prețul unui produs similar din industria comunitară sau dacă aceste importuri au ca efect, în alt mod, diminuarea semnificativă a prețurilor sau împiedicarea în mod semnificativ a creșterii prețurilor, care, altfel, s-ar fi produs. Unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.

(3) În cazul în care importurile unui produs provenite din mai multe țări fac simultan obiectul unor anchete în materie de taxe compensatorii, efectele acestor importuri nu pot face obiectul unei evaluări cumulative decât în cazul în care:

- (a) valoarea subvenției care face obiectul unor măsuri compensatorii stabilită în raport cu importurile provenite din fiecare țară este superioară nivelului *de minimis*, în sensul articolului 14 alineatul (5), și în cazul în care volumul importurilor provenite din fiecare țară nu este neglijabil și
- (b) o evaluare cumulativă a efectelor importurilor este adecvată, având în vedere condițiile de concurență între produsele importate și condițiile de concurență între produsele importate și produsul comunitar similar.

(4) Examinarea impactului importurilor care fac obiectul unor subvenții asupra industriei comunitare respective implică o evaluare a tuturor factorilor și indicilor economici relevanți care influențează situația acestei industrii, inclusiv faptul că o industrie nu a surmontat în totalitate efectele practicilor de subvenționare sau de dumping din trecut; importanța valorii subvenției care face obiectul unor măsuri compensatorii; diminuarea efectivă și potențială a vânzărilor, a profiturilor, a producției, a cotei de piață, a productivității, a randamentului investițiilor sau a utilizării capacităților; factorii care influențează prețurile în Comunitate, efectele negative, efective și potențiale, asupra fluxului numerarului, asupra stocurilor, asupra ocupării forței de muncă, asupra salariilor, asupra creșterii economice, asupra capacității de a mobiliza capitaluri sau investiții și, în cazul agriculturii, utilizarea sporită a programelor de sprijin din partea autorităților publice. Această listă nu este exhaustivă și unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.

(5) Trebuie demonstrat, cu ajutorul tuturor elementelor de probă pertinente prezentate în conformitate cu alineatul (1), că importurile care fac obiectul unor subvenții cauzează un prejudiciu. Concret, acest lucru implică demonstrarea faptului că volumul și/sau prețul menționate la alineatul (2) au un impact asupra industriei comunitare în sensul alineatului (4) și că acest impact este de asemenea natură încât poate fi considerat important.

(6) Factorii cunoscuți, alții decât importurile care fac obiectul unor subvenții, care aduc în același timp un prejudiciu industriei comunitare, sunt de asemenea analizați, astfel încât prejudiciul adus de acești alți factori să nu fie atribuit importurilor care fac obiectul unor subvenții în sensul alineatului (5). Factorii care pot fi considerați ca fiind relevanți în această privință includ volumul și prețul importurilor care nu fac obiectul unor subvenții, reducerea cererii sau modificările configurației consumului, practicile comerciale restrictive ale producătorilor din țări terțe și comunitare și concurența dintre acești producători, evoluția tehnologiei, precum și rezultatele la export și productivitatea industriei comunitare.

(7) Efectul importurilor care fac obiectul unor subvenții este evaluat în raport cu producția comunitară a produsului similar în cazul în care datele disponibile permit identificarea acestei producții separat pe baza unor criterii precum procedeele de producție, vânzările și profiturile producătorilor. În cazul în care această producție nu poate fi identificată separat, efectele importurilor care fac obiectul unor subvenții se evaluează prin examinarea producției celui mai restrâns grup sau celei mai restrânse game de produse care include produsul similar, pentru care pot fi furnizate informațiile necesare.

(8) Stabilirea existenței unui risc de prejudiciu important se bazează pe fapte, nu doar pe afirmații, conjuncturi sau posibilități îndepărtate. Modificarea circumstanțelor care ar crea o situație în care subvenția ar cauza un prejudiciu trebuie să fie previzibilă în mod clar și iminentă.

Pentru a stabili existența unui risc de prejudiciu important, este necesar să se examineze, printre altele, factori precum:

- (a) natura subvențiilor respective și efectele comerciale pe care le pot antrena;
- (b) o rată de creștere semnificativă a importurilor care fac obiectul unor subvenții pe piața comunitară, ceea ce denotă probabilitatea unei creșteri substanțiale a importurilor;
- (c) capacitatea suficientă și liber disponibilă a exportatorului sau creșterea iminentă și semnificativă a acestei capacități, ceea ce denotă probabilitatea unei creșteri substanțiale a exporturilor care fac obiectul unor subvenții către Comunitate, având în vedere existența altor piețe de export care pot absorbi exporturile suplimentare;
- (d) intrarea importurilor la prețuri care pot determina diminuarea substanțială a prețurilor interne sau pot împiedica în mod semnificativ creșterea prețurilor și care ar putea determina o creștere a cererii de noi importuri;
- (e) stocurile produsului care face obiectul anchetei.

Niciunul dintre acești factori în particular nu constituie în mod necesar o bază de analiză decisivă, dar totalitatea factorilor în cauză trebuie să conducă la concluzia că alte exporturi care fac obiectul unor subvenții sunt iminente și că se va produce un prejudiciu important în cazul în care nu se iau măsuri de protecție.”

6 Articolul 9 alineatul (1) din regulamentul de bază, sub titlul „Definiția industriei comunitare”, prevede:

„(1) În sensul prezentului regulament, se înțelege prin «industrie comunitară» totalitatea producătorilor comunitari de produse similare sau aceia dintre ei ale căror producții suplimentare constituie o proporție majoră, în sensul articolului 10 alineatul (6) din producția comunitară totală a acestor produse; cu toate acestea:

- (a) în cazul în care producătorii au legătură cu exportatorii sau cu importatorii sau sunt ei înșiși importatori ai produsului presupus a face obiectul unor subvenții, expresia «industrie comunitară» poate fi interpretată ca desemnând restul producătorilor;
- (b) în circumstanțe excepționale, teritoriul Comunității poate fi împărțit, în ceea ce privește producția în cauză, în două sau mai multe piețe competitive și se poate considera că producătorii din interiorul fiecărei piețe constituie o industrie distinctă în cazul în care:
 - (i) producătorii din interiorul unei astfel de piețe vând în totalitate sau aproape în totalitate din producția produsului în cauză pe această piață și
 - (ii) cererea pe această piață nu este satisfăcută într-o măsură semnificativă de către producătorii produsului în cauză stabiliți în altă parte a Comunității.

În aceste circumstanțe, se poate concluziona că există un prejudiciu chiar dacă nu este afectată o proporție majoră a întregii industrii comunitare, cu condiția ca importurile care fac obiectul unor subvenții să se concentreze pe această piață izolată și ca, în afară de aceasta, importurile care fac obiectul unor subvenții să aducă un prejudiciu producătorilor producției totale sau aproape totale din interiorul acestei piețe.”

- 7 Articolul 10 alineatul (6) din regulamentul de bază, intitulat „Inițierea procedurii”, prevede:

„Nu se deschide o anchetă, în conformitate cu alineatul (1), decât în cazul în care s-a determinat, pe baza unei examinări a gradului de susținere sau de opoziție la plângerea exprimată de către producătorii comunitari ai produsului similar, că plângerea a fost prezentată de industria comunitară sau în numele acesteia. Plângerea este considerată a fi fost depusă de industria comunitară sau în numele acesteia în cazul în care este susținută de către producătorii comunitari ale căror producții adunate constituie mai mult de 50 % din producția totală a produsului similar realizată de partea industriei comunitare care își exprimă susținerea sau opoziția față de plângere. Cu toate acestea, nu se deschide o anchetă în cazul în care producătorii comunitari care susțin în mod expres plângerea reprezintă mai puțin de 25 % din producția totală a produsului similar din industria comunitară.”

- 8 Articolul 14 alineatul (2) din regulamentul de bază, sub titlul „Încheierea procedurii fără impunerea de măsuri”, prevede:

„Atunci când, după consultări, reiese că nu este necesară nicio măsură de protecție și în cazul în care nu a fost exprimată nicio obiecție în cadrul comitetului consultativ, ancheta sau procedura se încheie. În celelalte cazuri, Comisia înaintează de îndată Consiliului un raport cu privire la rezultatele consultărilor, însoțit de o propunere de încheiere a procedurii. Procedura este considerată încheiată în cazul în care Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, nu ia altă decizie în termen de o lună.”

- 9 Articolul 15 alineatul (1) din regulamentul de bază, sub titlul „Impunerea de taxe definitive”, prevede:

„În cazul în care din constatarea definitivă a faptelor reiese că există o subvenție pasibilă de măsuri compensatorii și un prejudiciu care rezultă din aceasta și că interesul Comunității necesită o acțiune în conformitate cu articolul 31, se impune o taxă compensatorie definitivă de către Consiliu, care hotărăște cu privire la propunerea Comisiei prezentată după consultarea comitetului consultativ.

Propunerea se adoptă de către Consiliu, cu excepția cazului în care acesta hotărăște cu majoritate simplă să respingă propunerea, în termen de o lună de la prezentarea ei de către Comisie.

În cazul în care sunt în vigoare taxe provizorii, se prezintă o propunere de măsuri definitive cu cel puțin o lună înaintea expirării acestor taxe.

Nu se instituie nicio măsură în cazul în care se procedează la eliminarea subvenției sau a subvențiilor sau în cazul în care se demonstrează că acestea nu mai aduc un beneficiu exportatorilor în cauză.

Valoarea taxei compensatorii nu trebuie să depășească valoarea totală a subvenției pasibile de măsuri compensatorii stabilită, ci ar trebui să fie inferioară valorii totale a subvenției pasibile de măsuri compensatorii stabilită și trebuie să fie mai mică decât această valoare în cazul în care această valoare mai mică este suficientă pentru a elimina prejudiciul adus industriei comunitare.”

- 10 Articolul 28 din regulamentul de bază, intitulat „Lipsa cooperării”, are următorul cuprins:

„(1) În cazul în care o parte interesată nu permite accesul la informațiile necesare sau nu le furnizează în termenul prevăzut de prezentul regulament sau obstrucționează semnificativ ancheta, pot fi stabilite concluzii preliminare sau finale, pozitive sau negative, pe baza datelor disponibile.

În cazul în care se constată că o parte interesată a furnizat o informație falsă sau care induce în eroare, această informație nu este luată în considerare și se pot utiliza datele disponibile.

Părțile interesate trebuie informate, în mod normal, cu privire la consecințele unui refuz de a coopera.

(2) Faptul că nu se dă un răspuns pe suport electronic nu este considerat refuz de a coopera, cu condiția ca partea respectivă să demonstreze că prezentarea unui răspuns în forma cerută ar putea antrena sarcini sau costuri suplimentare excesive.

(3) În cazul în care informațiile prezentate de o parte interesată nu sunt cele mai bune din toate punctele de vedere, ele nu trebuie, cu toate acestea, ignorate, cu condiția ca eventualele deficiențe să nu îngreuneze excesiv stabilirea unor concluzii de o acuratețe rezonabilă, ca informațiile să fie furnizate în timp util, ca ele să poată fi verificate și ca partea să fi acționat cât mai bine posibil.

(4) În cazul în care nu sunt acceptate elemente de probă sau informații, partea care le-a comunicat este informată de îndată cu privire la motivele care au stat la baza respingerii lor și i se dă posibilitatea de a furniza explicații suplimentare în termenul stabilit. În cazul în care aceste explicații nu sunt considerate satisfăcătoare, motivele respingerii elementelor de probă sau ale informațiilor în cauză trebuie comunicate și indicate în concluziile făcute publice.

(5) În cazul în care concluziile, inclusiv cele cu privire la valoarea subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii, se bazează pe dispozițiile alineatului (1), în special pe informațiile furnizate în plângere, aceste informații se verifică, atunci când acest lucru este posibil și ținând seama de termenele prevăzute pentru anchetă, cu ajutorul altor surse independente disponibile, precum listele de prețuri publicate, statisticile oficiale privind importul și evidențele vamale sau cu ajutorul informațiilor obținute în cursul anchetei de la alte părți interesate. Aceste informații pot cuprinde date pertinente privind piața mondială sau, după caz, alte piețe reprezentative.

(6) În cazul în care o parte interesată nu cooperează sau cooperează doar parțial și din această cauză nu sunt comunicate informații pertinente, situația părții respective poate fi mai puțin favorabilă decât în cazul în care ea ar coopera.”

11 Prin Comunicarea 98/C 394/04 (JO 1998, C 394, p. 6), Comisia Comunităților Europene a publicat Orientările Comisiei privind calculul valorii subvenției în cadrul anchetelor de stabilire a taxelor compensatorii (denumite în continuare „orientările”).

12 Orientările, sub titlul „F. Perioada de anchetă pentru calcularea subvenției: atribuire contra repartizare”, prevăd printre altele:

„(b) Numitorul utilizat în scopul repartizării valorii subvenției

Odată stabilită, valoarea subvenției aferentă perioadei de anchetă este repartizată potrivit unui numitor care poate fi volumul vânzărilor sau al exporturilor produsului în cauză pentru a obține valoarea pe unitate.

[...]”

Istoricul cauzei

13 Reclamantele, Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd (denumită în continuare „GE”) și Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd (denumită în continuare „GHS”), sunt societăți afiliate ale grupului Asia Pulp and Paper China (denumit în continuare „grupul APP”) care produc în China hârtie cretată de calitate superioară pe care o exportă în Uniunea Europeană.

Ancheta

- 14 Hârtia cretată de calitate superioară a făcut obiectul a două anchete distincte, care au fost efectuate în paralel. În primul rând, o anchetă antidumping a condus la adoptarea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 451/2011 al Consiliului din 6 mai 2011 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de colectare definitivă a taxei provizorii instituite asupra importurilor de hârtie cretată de calitate superioară originară din Republica Populară Chineză (JO L 128, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul de instituire a unei taxe antidumping definitive”). În al doilea rând, o anchetă antisubvenție a condus la adoptarea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 452/2011 al Consiliului din 6 mai 2011 de instituire a unei taxe antisubvenție definitive asupra importurilor de hârtie cretată de calitate superioară originară din Republica Populară Chineză (JO L 128, p. 18, denumit în continuare „regulamentul atacat”).
- 15 La 17 aprilie 2010, un Aviz al Comisiei de inițiere a unei proceduri antisubvenție privind importurile de hârtie cretată de calitate superioară originară din Republica Populară Chineză a făcut obiectul unei publicări în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO C 99, p. 30).
- 16 La 8 iulie 2010, reclamantele au prezentat răspunsurile lor la chestionarul antisubvenție pe care Comisia li-l adresase. Aceasta din urmă a efectuat verificări la fața locului ale veridicității acestor răspunsuri la sediile reclamantelor, între 15 și 21 septembrie 2010.
- 17 La 3 februarie 2011, Comisia a transmis reclamantelor un document de informare care detalia faptele și considerațiile esențiale din cauza cărora aceasta intenționa să propună Consiliului Uniunii Europene instituirea unei taxe compensatorii definitive asupra exporturilor reclamantelor către Uniune.
- 18 Printr-o scrisoare din 3 martie 2011, reclamantele au comunicat observațiile lor asupra documentului de informare definitiv.
- 19 La 10 martie 2011, reclamantele au asistat la o reuniune cu responsabilii dosarului la sediul Comisiei, în prezența consilierului-auditor.
- 20 La 16 martie 2011, Comisia a transmis o scrisoare reclamantelor, în care aceasta clarifica anumite aspecte din constatările sale.
- 21 La 25 martie 2011, Comisia a organizat o audiere la care au asistat reclamantele, în prezența consilierului-auditor.
- 22 La 28 martie 2011, reclamantele au prezentat o scrisoare care rezuma criticile expuse în cursul audierii din 25 martie 2011 și care răspundea observațiilor formulate de Comisie, precum și întrebărilor adresate de aceasta în cadrul acestei reuniuni.
- 23 La 29 martie 2011, reclamantele au transmis o scrisoare consilierului-auditor, rezumând punctele ridicate în cursul audierii din 25 martie 2011, în special cu privire la dreptul lor la apărare.

Regulamentul atacat

- 24 La 6 mai 2011, regulamentul atacat a fost adoptat de Consiliu.
- 25 Articolul 1 alineatele (1) și (2) din regulamentul atacat a instituit o taxă compensatorie definitivă de 12 % asupra importurilor în Uniune de hârtie cretată de calitate superioară fabricată de reclamante.

Procedura și concluziile părților

- 26 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 august 2011, reclamantele au introdus prezenta acțiune.
- 27 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 10 noiembrie 2011, Comisia a formulat o cerere de intervenție în prezenta cauză în susținerea concluziilor Consiliului.
- 28 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 1 decembrie 2011, Cepifine AISBL, Asociația Europeană a Producătorilor de Hârtie de Calitate Superioară, Sappi Europe SA, Burgo Group SA și Lecta SA (denumite în continuare, împreună, „interveniente private”) au formulat o cerere de intervenție în prezenta cauză în susținerea concluziilor Consiliului. În observațiile sale, depuse la 24 ianuarie 2012, Consiliul nu a ridicat obiecțiuni împotriva acestei intervenții.
- 29 Prin Ordonanța din 23 ianuarie 2012, președintele Camerei a treia a Tribunalului a admis cererea de intervenție a Comisiei. Aceasta a depus memoriul în termenul acordat.
- 30 Reclamantele au solicitat, la 8 februarie 2012, tratamentul confidențial în raport cu intervențiile private al anumitor elemente cuprinse în memoriile, precum și în anexele respective. Reclamantele au prezentat o versiune neconfidențială a acestor diferite acte de procedură.
- 31 Prin Ordonanța din 8 martie 2012, președintele Camerei a treia a admis cererile intervenientelor private de a interveni în ședință în susținerea concluziilor Consiliului. În aceeași ordonanță, președintele Camerei a treia a dispus soluționarea odată cu fondul, pe de o parte, a deciziei dacă reclamantele să primească raportul de ședință pentru a identifica elementele care pot fi considerate confidențiale și, pe de altă parte, a deciziei dacă intervenientele private să primească o versiune provizorie neconfidențială pentru a-și prezenta eventualele observații cu privire la cererea de aplicare a regimului de confidențialitate.
- 32 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia) a decis deschiderea procedurii orale.
- 33 Pledoariile părților principale și ale intervenientelor și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședință din 12 noiembrie 2013.
- 34 Reclamantele solicită Tribunalului:
- anularea regulamentului atacat, în măsura în care le privește;
 - obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.
- 35 Consiliul solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.
- 36 Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.
- 37 Intervenientele private susțin concluziile Consiliului.

În drept

- 38 În susținerea acțiunilor formulate, reclamantele invocă, în esență, zece motive, întemeiate:
- primul, pe încălcarea articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază;
 - al doilea, pe încălcarea articolului 6 litera (d) și a articolului 28 din regulamentul de bază, precum și a articolului 4 din același regulament;
 - al treilea, pe încălcarea articolului 4 din regulamentul de bază;
 - al patrulea, pe încălcarea articolului 7 alineatul (3) din regulamentul de bază;
 - al cincilea, pe încălcarea articolului 6 litera (b) din regulamentul de bază;
 - al șaselea, pe încălcarea articolului 14 alineatul (2) din regulamentul de bază;
 - al șaptelea, pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) din regulamentul de bază;
 - al optulea, pe încălcarea articolului 2 litera (d) și a articolului 15 din regulamentul de bază;
 - al nouălea, pe încălcarea articolului 8, a articolului 9 alineatul (1) și a articolului 10 alineatul (6) din regulamentul de bază;
 - al zecelea, pe încălcarea articolului 8 alineatele (1) și (6) din regulamentul de bază.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază

- 39 Din titlul prezentului motiv rezultă că reclamantele invocă o încălcare a articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază. Trebuie să se constate însă că, în esență, acestea invocă și o încălcare a articolului 7 alineatele (1) și (2) din regulamentul de bază. Or, potrivit jurisprudenței, trebuie să se interpreteze motivele invocate de un reclamant mai degrabă prin prisma conținutului decât din perspectiva calificării acestora (Hotărârea Curții din 15 decembrie 1961, Fives Lille Cail și alții/Înalta Autoritate, 19/60, 21/60, 2/61 și 3/61, Rec., p. 559).
- 40 În consecință, este necesar să se examineze nu numai critica întemeiată pe încălcarea articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază, ci și critica întemeiată pe încălcarea articolului 7 alineatele (1) și (2) din același regulament.
- 41 Tribunalul consideră oportun să examineze, mai întâi, critica întemeiată pe încălcarea articolului 7 alineatele (1) și (2) din regulamentul de bază, întrucât regulamentul atacat presupune utilizarea unui numitor neadecvat pentru calcularea valorii subvenției și, în continuare, critica întemeiată pe încălcarea articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază, referitoare la efectul metodologiei urmărite de instituții asupra procentului de subvenție.
- 42 Reclamantele susțin, în primul rând, că articolul 7 alineatele (1) și (2) din regulamentul de bază este încălcat din cauza utilizării de către Consiliu a unui numitor neadecvat.

- 43 Consiliul ar fi utilizat în mod eronat cifra de afaceri care reprezenta totalul vânzărilor reclamantelor ca numitor pentru calcularea valorii subvenției. Acestea susțin că totalul subvențiilor de care au beneficiat a fost exprimat în mod eronat ca procent al cifrei lor de afaceri totale, iar nu ca rezultat al calculului valorii subvenției pasibile de măsuri compensatorii primit pe unitate de produs în cauză, convertit ulterior în procent al prețului CIF (cost, asigurare și navlu) al produsului vândut Uniunii.
- 44 Mai întâi, trebuie amintit că articolul 7 alineatul (2) din regulamentul de bază prevede că, „[i]n cazul în care subvenția nu este acordată în funcție de cantitățile fabricate ce au fost produse, exportate sau transportate, valoarea subvenției care face obiectul unor măsuri compensatorii se determină prin repartizarea, în mod adecvat, a valorii subvenției totale la nivelul producției, vânzării sau exportului produsului în cauză, în cursul perioadei în care se efectuează ancheta”.
- 45 Din dispozițiile care figurează sub titlul „b) Numitorul utilizat în scopul repartizării valorii subvenției”, care la rândul său figurează sub titlul „F. Perioada de anchetă pentru calcularea subvenției: atribuire contra repartizare” din orientări, reiese că, „[o]dată stabilită, valoarea subvenției imputabilă perioadei de anchetă este repartizată potrivit unui numitor care poate fi volumul vânzărilor sau al exporturilor produsului în cauză pentru a obține valoarea pe unitate”.
- 46 Având în vedere ceea ce precedă, este necesar să se examineze critica reclamantelor.
- 47 În considerentul (369) al regulamentului atacat, Consiliul a respins critica deja invocată de reclamante cu ocazia anchetei subliniind următoarele:
- „Se observă că, exceptând unul dintre sistemele de subvenționare, care s-a constatat a fi posibil de măsuri compensatorii, niciun alt sistem nu a fost considerat a fi dependent de performanțele la export și nu a fost acordat prin referință la cantitățile fabricate, produse, exportate sau transportate. Prin urmare, valoarea subvenției a fost alocată în funcție de încasările totale ale vânzărilor societăților din Grupul APP, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din regulamentul de bază care prevede următoarele: «În cazul în care subvenția nu este acordată în funcție de cantitățile fabricate, produse, exportate sau transportate, valoarea subvenției care face obiectul unor măsuri compensatorii se determină prin repartizarea, în mod adecvat, a valorii subvenției totale la nivelul producției, vânzării sau exportului produsului în cauză, în cursul perioadei în care se efectuează ancheta». Întrucât această subvenție nu este legată de producția unui produs anumit sau de exporturi, cifra de afaceri totală a vânzărilor societății constituie cel mai adecvat numitor comun. În această privință, trebuie remarcat că cifra de afaceri relevantă a fost stabilită pe o bază care garantează faptul că aceasta reflectă cât de precis cu putință valoarea vânzărilor pentru produsele comercializate de societatea beneficiară.”
- 48 Din considerentul menționat reiese că Consiliul a luat în considerare una dintre soluțiile prevăzute la articolul 7 alineatul (2) din regulamentul de bază, și anume nivelul de vânzare al produsului în cauză, și a justificat motivul pentru care repartizarea valorii subvenției asupra cifrei de afaceri totale a vânzărilor întreprinderii, iar nu pentru un produs unic, era adecvată în circumstanțele din speță.
- 49 Susținând că repartizarea valorii subvenției asupra cifrei de afaceri totale a vânzărilor reclamantelor era inadecvată, reclamantele susțin în realitate că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere.
- 50 În ceea ce privește pretinsa obligație de a calcula valoarea subvenției pe unitate, pe baza articolului 7 alineatul (1) din regulamentul de bază, este necesar să se arate, astfel cum a făcut Consiliul în mod întemeiat, că, în primul rând, niciuna dintre subvențiile în cauză pasibile de măsuri compensatorii nu a fost acordată pe unitate. În al doilea rând, niciuna dintre aceste subvenții nu era limitată la produsul în cauză. În al treilea rând, una singură dintre aceste subvenții, care privea GHS, era supusă rezultatelor la export, în speță un preț acordat pentru menținerea creșterii, cu o marjă de subvenție de 0,05 %.

- 51 Prin urmare, este necesar să se constate că un calcul pe unitate nu ar fi fost adecvat în speță, contrar celor pretinse de reclamante.
- 52 În ceea ce privește afirmația reclamantelor potrivit căreia rata taxei *ad valorem* trebuie să fie calculată prin recurgere la valoarea CIF a exporturilor produsului în cauză în calitate de numitor, este necesar să se amintească, mai întâi, că subvențiile în cauză au fost acordate societății în ansamblul său și nu vizau exporturile către Uniune, în continuare, că toate produsele pe care le producea societatea erau subvenționate la fel și, în sfârșit, că reclamantele nu susțin că subvențiile pasibile de măsuri compensatorii erau subordonate exporturilor sau limitate la produsul în cauză.
- 53 Din aceasta reiese că valoarea CIF a exporturilor produsului în cauză nu ar fi fost un numitor adecvat în speță, contrar față de ceea ce afirmă reclamantele.
- 54 În ceea ce privește recurgerea la cifra de afaceri, reclamantele afirmă, în primul rând, că nu este vorba de un numitor adecvat, dat fiind că această cifră este în principiu inferioară valorii CIF, întrucât nu include ansamblul cheltuielilor de navlu și de asigurări cuprinse în prețul CIF. Reclamantele adaugă că cifra lor de afaceri legată de vânzările la export este foarte redusă [*confidențial*]².
- 55 În scrisoarea adresată la 16 martie 2011, Comisia a explicat că ea nu utilizase cifra de afaceri corespunzătoare vânzărilor reclamantelor la export, care este menționată în situațiile lor financiare, ci cifra de afaceri totală a reclamantelor, inclusiv ajustările cifrei de afaceri la export, „pentru a face astfel ca cifra de afaceri să reflecte valoarea totală a vânzărilor produsului în cauză (iar nu valoarea cheltuielilor pentru lucrările efectuate în baza unui contract)”.
- 56 Prin urmare, se impune respingerea acestei critici.
- 57 Reclamantele susțin, în al doilea rând, că metodologia urmată de Comisie a crescut artificial procentul de subvenție, întrucât cifra de afaceri reală a reclamantelor, [*confidențial*] este inferioară valorii CIF a produselor exportate. Potrivit reclamantelor, este vorba de o încălcare a articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază.
- 58 Potrivit articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază, valoarea taxei compensatorii nu trebuie să depășească valoarea totală a subvenției pasibile de măsuri compensatorii stabilită, ci ar trebui să fie inferioară valorii totale a subvenției pasibile de măsuri compensatorii stabilită și trebuie să fie mai mică decât această valoare în cazul în care această valoare mai mică este suficientă pentru a elimina prejudiciul adus industriei Uniunii, ceea ce corespunde așa-numitei reguli „a taxei mai mici”.
- 59 Reclamantele au propus, cu ocazia anchetei, propria lor metodologie. În cursul procedurii în fața Tribunalului, acestea reiterează argumentele lor în această privință.
- 60 Reiese din considerentul (369) al regulamentului atacat că „[m]etodologia propusă [de reclamante] este considerată nereprezentativă pentru că ea combină cifra de afaceri și unitățile produse numai pentru produsul în cauză și nu ia în calcul unitățile pentru alte produse fabricate”.
- 61 Este necesar să se constate că, în speță, reclamantele nu răspund argumentelor Consiliului. În primul rând, este necesar să se sublinieze, în această privință, că reclamantele nu abordează argumentul Consiliului potrivit căruia metodologia lor combină datele referitoare la cifra de afaceri și pe cele referitoare la unități. În al doilea rând, acestea nu contestă că metodologia lor combină prețurile de vânzare reale (vânzări pe piața internă) și [*confidențial*] (vânzări la export) cu ocazia calculării părții din cifra de afaceri legate de produsul în cauză. În al treilea rând, acestea nu abordează argumentul Consiliului potrivit căruia metodologia propusă implica, în cea de a cincea etapă a sa, repartizarea

2 — Date confidențiale oclutate.

valorii reduse în mod artificial a subvenției pentru vânzările la export ale produsului în cauză [*confidențial*], însă asupra prețului CIF pe care această societate îl factura pentru vânzările având ca destinație Uniunea. În al patrulea rând, acestea nu abordează argumentul potrivit căruia subvențiile trebuiau să fie repartizate asupra ansamblului vânzărilor, iar nu numai asupra vânzărilor produsului în cauză, astfel cum acestea pretind, pentru a le repartiza în mod echitabil asupra vânzărilor lor, subvențiile nefiind limitate la produsul în cauză.

- 62 În consecință, este necesar să se constate că reclamantele nu prezintă elemente suficiente pentru a priva de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în regulamentul atacat cu privire la numitor. Or, o astfel de probă este necesară pentru a stabili că o instituție a Uniunii a săvârșit o eroare vădită de apreciere de natură să justifice anularea unui act (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 10 martie 2009, Aker Warnow Werft și Kvaerner/Comisia, T-68/05, Rep., p. II-355, punctul 42 și jurisprudența citată).
- 63 Întrucât reclamantele nu au demonstrat că Consiliul ar fi săvârșit o eroare în calcularea valorii subvenției pasibile de măsuri compensatorii, critica întemeiată pe încălcarea articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază trebuie, în consecință, să fie respinsă.
- 64 Din toate cele de mai sus reiese că prezentele critici nu sunt întemeiate și că primul motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 6 litera (d), a articolului 28 și a articolului 4 din regulamentul de bază

- 65 Prezentul motiv cuprinde două aspecte.
- 66 Primul aspect se întemeiază pe o încălcare a articolului 6 litera (d) și a articolului 28 din regulamentul de bază, întrucât Comisia a utilizat Taiwanul ca punct de referință pentru a stabili dacă atribuirea de către China de drepturi referitoare la folosirea terenurilor conferise un avantaj reclamantelor.
- 67 Al doilea aspect este întemeiat pe o încălcare a articolului 4 din regulamentul de bază întrucât instituțiile Uniunii ar fi trebuit să concluzioneze că nu exista nici cel mai mic element care să dovedească specificitatea achiziționării de către reclamante de drepturi privind folosirea terenurilor.

Cu privire la primul aspect, privind utilizarea Taiwanului în calitate de criteriu de referință adecvat

- 68 Din considerentele (260)-(262) ale regulamentulului atacat reiese că Comisia era obligată să utilizeze o valoare de referință externă, în temeiul articolului 6 litera (d) punctul (ii) din regulamentul de bază, dat fiind că în China nu exista o piață funcțională a terenurilor, nici altă valoare de referință privată disponibilă în raport cu care aceasta putea determina condițiile normale care prevalează pe piața drepturilor privind folosirea terenurilor în cauză.
- 69 Cu titlu introductiv, este necesar să se observe că reclamantele nu mai contestă în speță utilizarea de către instituțiile Uniunii a unui criteriu de referință extern pentru a stabili dacă acordarea drepturilor de folosire a terenurilor le conferea un avantaj. În observațiile formulate asupra documentului de informare finală al Comisiei din 3 februarie 2011 (denumit în continuare „documentul de informare finală”), guvernul chinez și reclamantele erau încă de părere că exista o piață a terenurilor în China și că prețurile terenurilor chineze în noul district Zhenjiang și la Suzhou (China) constituiau o valoare de referință adecvată.
- 70 Întrebarea care se pune este dacă Comisia, reținând Taiwanul ca punct de referință, a făcut o alegere în mod vădit eronată.

- 71 Trebuie amintit că, în domeniul măsurilor de protecție comercială, instituțiile comunitare dispun de o putere largă de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care trebuie să le examineze (Hotărârea Tribunalului din 5 iunie 1996, NMB Franța și alții/Comisia, T-162/94, Rec., p. II-427, punctul 72, Hotărârea Tribunalului din 29 ianuarie 1998, Sinochem/Consiliul, T-97/95, Rec., p. II-85, punctul 51, și Hotărârea Tribunalului din 17 iulie 1998, Thai Bicycle/Consiliul, T-118/96, Rec., p. II-2991, punctul 32).
- 72 Alegerea țării de referință se înscrie în cadrul puterii de apreciere de care instituțiile dispun în analiza situațiilor economice complexe.
- 73 Exercițarea acestei puteri nu se sustrage totuși controlului jurisdicțional. Astfel, conform unei jurisprudențe constante, în cadrul acestui control, instanța Uniunii verifică respectarea normelor de procedură, exactitatea materială a faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, lipsa unei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a unui abuz de putere (Hotărârea Curții din 7 mai 1987, NTN Toyo Bearing și alții/Consiliul, 240/84, Rec., p. 1809, punctul 19; a se vedea Hotărârea Thai Bicycle/Consiliul, punctul 71 de mai sus, punctul 33 și jurisprudența citată).
- 74 În ceea ce privește în special alegerea țării de referință, trebuie să se verifice dacă instituțiile Uniunii nu au omis să ia în considerare elemente esențiale în vederea stabilirii caracterului adecvat al țării pentru care s-a optat și dacă elementele din dosar au fost examinate cu toată diligența necesară.
- 75 În speță, reclamantele susțin, în primul rând, că instituțiile nu au utilizat cel mai bun punct de referință de care dispuneau, și anume prețul terenurilor în statul indian Maharashtra (India), ci prețul de cumpărare pentru terenuri aflate în deplină proprietate în Taiwan [a se vedea considerentele (356) și (357) ale regulamentului atacat], care este inadecvat în ceea ce privește prețurile drepturilor de folosire a terenurilor în provincia Jiangsu în perioada 1995-2000, perioadă în cursul căreia PIB în provincia Jiangsu era egal cu cel al Africii subsahariene și în care Taiwanul era o economie deschisă.
- 76 Consiliul consideră că faptul că Taiwanul este o economie de piață deschisă este, în speță, în afara discuției, în măsura în care Comisia este obligată să aleagă un criteriu de referință care reflectă condițiile normale ale pieței și, astfel cum se semnalează în considerentul (356) al regulamentului atacat, „este normal ca o economie planificată să se situeze în urma unei economii de piață funcționale din punctul de vedere al PIB”.
- 77 În al doilea rând, reclamantele arată că Comisia nu a garantat comparabilitatea între provincia Jiangsu și Taiwan, ales ca punct de referință, având în vedere că, întemeindu-se pe situația actuală, aceasta a considerat că Taiwanul și provincia Jiangsu erau similare, în condițiile în care statul Maharashtra era mai puțin dezvoltat. Acestea invocă în această privință că Comisia nu a examinat argumentul reclamantelor potrivit căruia un punct de referință adecvat pentru prețul pe care reclamantele ar fi trebuit să îl plătească pentru drepturile lor de folosire a terenurilor trebuia să țină seama de condițiile pieței la momentul acordării lor, iar nu de condițiile actuale ale pieței, în special în ceea ce privește infrastructurile și densitatea populației urbane. În susținerea argumentării lor, reclamantele invocă raportul organului de apel al OMC din 18 mai 2011 în cauza „Comunitățile Europene și anumite state membre – Măsuri care afectează schimburile comerciale referitoare la aeronavele civile de mari dimensiuni” (WT/DS316/AB/R) (denumită în continuare „cauza CE-Airbus”).
- 78 Consiliul arată că instituțiile Uniunii au evaluat cele două criterii pe care s-au întemeiat reclamantele pentru a propune utilizarea statului Maharashtra în calitate de criteriu de referință extern, și anume densitatea populației și PIB-ul, însă reieșea că statul Maharashtra nu era comparabil cu provincia Jiangsu.
- 79 Consiliul estimează că afirmația reclamantelor potrivit căreia Comisia nu a ținut seama de condițiile pieței de la momentul la care subvenția a fost acordată în cursul anchetei este lipsită de orice temei întrucât Comisia a utilizat Taiwanul în calitate de criteriu de referință extern. Acesta amintește, mai

întâi, că Comisia nu putea să se bazeze numai pe datele financiare, în continuare, că PIB-ul și densitatea populației nu pot să fie singurii factori decisivi și, în sfârșit, că alți factori, precum distanța și lipsa caracteristicilor comune între India și China, au fost luați în considerare.

80 Considerentele relevante ale regulamentului atacat referitoare la Taiwan au următorul cuprins:

„(356) [...] Comisia consideră că Taiwanul [...] reprezintă un criteriu de referință adecvat în temeiul ansamblului de informații arhivate, și anume, (i) nivelul de dezvoltare economică și structura economică predominantă în Taiwan și în provinciile chineze relevante în care își au sediul producătorii-exportatori cooperanți, (ii) proximitatea fizică a acestor două provincii chineze cu Taiwanul, (iii) nivelul ridicat al infrastructurilor deținute atât de Taiwan, cât și de aceste două provincii chineze, (iv) legăturile economice strânse și comerțul transfrontalier dintre Taiwan și [China], (v) densitatea similară a populației din provinciile chineze vizate și din Taiwan, (vi) similaritatea dintre tipul de terenuri și tranzacțiile utilizate pentru construirea criteriilor de referință relevante din Taiwan cu cele din [China] și (vii) caracteristicile demografice, lingvistice și culturale comune atât pentru Taiwan, cât și pentru [China]. Mai mult decât atât, provinciile Jiangsu și Shandong sunt considerate provincii industriale de vârf în [China]. Deși PIB per locuitor din Taiwan și din cele două provincii chineze nu sunt identice, PIB-ul acestor provincii chineze a crescut cu rapiditate în ultimii ani, ceea ce înseamnă că ajunge din urmă Taiwanul.

În plus, datele recente sugerează că atât [China], cât și Taiwan dețin rate de creștere a PIB-ului real similare [...]. Cu toate acestea, este important să se observe faptul că o comparație exactă între PIB din cadrul unei economii planificate ([China]) și PIB din cadrul unei economii de piață bine stabilite (Taiwan) nu reprezintă un element decisiv, întrucât este normal ca o economie planificată să se situeze în urma unei economii de piață funcționale din punctul de vedere al PIB. În plus, mulți alți factori, precum normele de planificare sau politica de mediu, pot afecta cererea și oferta de teren industrial. Problema reală este care ar fi «condițiile de piață predominante» cu privire la [drepturile de folosire a terenurilor] în [China] dacă aceasta ar fi o economie de piață funcțională și, pe baza tuturor dovezilor, acestea ar fi foarte apropiate de cele din Taiwan.

(357) Pe baza tuturor informațiilor de mai sus, se consideră că criteriul de referință ales este conform cu cerințele organului de apel din cauza US-Softwood Lumber IV (alineatul 103), care a constatat că «criteriul de referință ales trebuie totuși să fie corelat cu sau să se refere la sau să fie legat de condițiile de piață predominante din țara în cauză și trebuie să reflecte prețul, calitatea, disponibilitatea, posibilitatea de comercializare, transportul și alte condiții de achiziționare sau de vânzare, conform cerințelor articolului 14 litera (d)». Într-adevăr, totalitatea condițiilor din Taiwan este corelată cu condițiile de piață predominante din cele două provincii chineze. Terenul este disponibil în zone cu densitate similară, proximitatea fizică a zonelor asigură faptul că terenul este de calitate similară, în timp ce faptul că atât Taiwanul, cât și cele două provincii chineze împărtășesc aceeași limbă și cultură, dețin economii orientate către export și sectoare de producție importante confirmă faptul că prețul, posibilitatea de comercializare și alte condiții de achiziție sau de vânzare a terenurilor sunt strâns legate.”

81 Este necesar să se observe, în această privință, că reclamantele nu contestă nici relevanța, nici exactitatea factorilor suplimentari reținuți de instituții, în considerentul (356) al regulamentului atacat, pentru a stabili că Taiwanul era criteriul de referință adecvat.

82 Considerentul privind India al regulamentului atacat are următorul cuprins:

„(361) Conform celor descrise deja în considerentul (359), nu există o piață funcțională a terenurilor în China. Prin urmare, nu este indicat să se utilizeze ca un criteriu de referință prețurile actuale ale [drepturilor de folosire a terenurilor] din China. Producătorii-exportatori și-au bazat cererea privind utilizarea prețurilor terenurilor din Maharashtra ca un criteriu de

referință pe comparația cu statul indian Maharashtra în materie de PIB pe locuitor și de densitate a populației în perioada achiziționării drepturilor de folosire a terenurilor. Conform celor explicate mai sus, Comisia e de părere că PIB pe locuitor și densitatea populației nu pot fi singurii factori decisivi pentru alegerea unei țări/regiuni în scopul aplicării unui criteriu de referință extern. În orice caz, metodologia propusă de producătorii-exportatori cooperanți nu este coerentă cu afirmațiile lor. În [cursul perioadei de anchetă], Mumbai, capitala statului Maharashtra și, de departe, cea mai dezvoltată zonă a statului, deținea un venit pe locuitor de 2 675 USD (Rs1,28 lakh) ceea ce este, de fapt, inferior mediei naționale chineze de 3 529 USD [...], fără a menționa PIB pe locuitor în regiunile foarte dezvoltate Shandong și Jiangsu (5 255 USD și, respectiv, 6 550 USD). În ceea ce privește densitatea populației, nici aceasta nu este un factor decisiv în sine, dar, *pro memoria*, densitatea populației este de 314/km² în [statul] Maharashtra, 736/km² în [provincia] Jiangsu și 600/km² în [provincia] Shandong, deci nu se situează la același nivel. Mai mult, alți factori, precum absența proximității fizice și a caracteristicilor comune între India și China duc la constatarea că criteriul de referință [statul] Maharashtra nu este corelat cu sau nu se referă la sau nu este legat de condițiile de piață predominante din China. Din motivele explicate în considerentul (357), Comisia își menține opinia că prețurile terenurilor din Taiwan constituie un criteriu de referință extern mult mai adecvat.”

- 83 Din considerentul care precedă reiese că instituțiile Uniunii au realizat o examinare aprofundată a propunerii alternative la alegerea Taiwanului ca țară de referință. Astfel, instituțiile Uniunii au examinat PIB-ul, precum și densitatea populației Indiei, astfel cum acest lucru era propus de către reclamante. În plus, instituțiile Uniunii au expus în mod convingător motivele pentru care India nu fusese reținută ca țară de referință.
- 84 Cu toate acestea, este necesar să se amintească, în această privință, că reclamantele au precizat într-adevăr că Comisia nu examinase argumentul lor potrivit căruia un punct de referință adecvat pentru prețul pe care reclamantele ar fi trebuit să îl plătească pentru drepturile lor de folosire a terenurilor trebuia să țină seama de condițiile pieței la momentul acordării lor, iar nu de condițiile actuale ale pieței. În susținerea argumentării lor, reclamantele invocă raportul organului de apel al OMC în cauza CE-Airbus.
- 85 În primul rând, argumentul reclamantelor privind aplicarea soluției reținute în cauza CE-Airbus în cazul din speță nu ar putea avea succes. Este necesar să se observe, astfel cum a făcut Consiliul în mod întemeiat, că această cauză nu privea alegerea criteriului de referință extern adecvat pentru a stabili valoarea avantajului conferit.
- 86 În al doilea rând, este necesar să se observe că reclamantele nu susțin că faptul că Comisia nu a examinat argumentul lor le-a împiedicat să facă cunoscut în mod util punctul lor de vedere și a adus atingere dreptului lor la apărare.
- 87 În al treilea rând, afirmația potrivit căreia Comisia ar fi trebuit să țină seama de condițiile pieței în țara de referință la momentul acordării drepturilor de utilizare a terenurilor, în speță în perioada 1995-2000, iar nu de condițiile actuale, în vigoare la momentul anchetei, nu poate fi reținută.
- 88 Trebuie să se constate că reclamantele contestă, în esență, interpretarea dată de instituțiile Uniunii expresiei „condiții existente” care figurează la articolul 6 litera (d) din regulamentul de bază.
- 89 Potrivit articolului 6 litera (d) din regulamentul de bază:

„[...] Adecvarea remunerării se stabilește în raport cu condițiile existente pe piață pentru bunul sau serviciul respectiv în țara de furnizare sau de cumpărare, inclusiv prețul, calitatea, disponibilitatea, valoarea comercială, transportul și alte condiții de achiziționare sau de vânzare.

În cazul în care în țara furnizoare sau în țara de achiziție nu există, pentru produsul sau serviciul respectiv, condiții de piață care să poată fi utilizate ca referințe corespunzătoare, se aplică următoarele norme:

[...]

(ii) după caz, se recurge la condițiile și modalitățile predominante pe piața altei țări sau pe piața mondială și la care are acces beneficiarul.”

90 Din formularea acestui articol nu reiese că Comisia trebuia să țină seama de condițiile pieței în țara de referință la momentul acordării drepturilor de utilizare a terenurilor mai degrabă decât de condițiile actuale.

91 În consecință, din tot ceea ce precedă reiese că critica întemeiată pe încălcarea articolului 6 litera (d) din regulamentul de bază trebuie să fie respinsă.

92 În ceea ce privește pretinsa încălcare a articolului 28 din regulamentul de bază, intitulat „Lipsa cooperării”, este necesar să se constate că această critică nu este, în mod evident, susținută. La punctul 45 din cererea introductivă, reclamantele arată pur și simplu că, „alegând Taiwanul în anchetă ca fiind cel mai bun punct de referință existent, Comisia nu a garantat comparabilitatea [...] încălcând [astfel] articolul 28 (recurgerea la cele mai bune date disponibile)”.

93 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea de sesizare a instanței trebuie să cuprindă o expunere sumară a motivelor invocate. Această mențiune trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite părâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații. Cererea introductivă trebuie, prin urmare, să clarifice în ce constă motivul pe care se întemeiază acțiunea, astfel încât simpla enunțare abstractă a acestuia nu îndeplinește cerințele prevăzute de Regulamentul de procedură (Hotărârea Tribunalului din 12 ianuarie 1995, Viho/Comisia, T-102/92, Rec., p. II-17, punctul 68, Hotărârea Tribunalului din 14 mai 1998, Mo och Domsjö/Comisia, T-352/94, Rec., p. II-1989, punctul 333, și Hotărârea Tribunalului din 12 octombrie 2011, Association belge des consommateurs test-achats/Comisia, T-224/10, Rep., p. II-7177, punctul 71). Din moment ce reclamantele nu au detaliat deloc critica întemeiată pe o încălcare a articolului 28 din regulamentul de bază, critica trebuie declarată inadmisibilă.

94 Cu titlu suplimentar, articolul 28 din regulamentul de bază autorizează instituțiile să recurgă la datele disponibile, fără a le constrânge totuși să recurgă la cele mai bune date disponibile.

95 Prin urmare, trebuie respins primul aspect al celui de al doilea motiv.

Cu privire la al doilea aspect, privind pretinsa lipsă a unui element care dovedește specificitatea

96 Reclamantele consideră în esență, că nu există cel mai mic element care să dovedească specificitatea achiziției de către ele a unor drepturi de folosire a terenurilor, astfel încât instituțiile ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere a faptelor speței și ar fi încălcat articolul 4 din regulamentul de bază trăgând o concluzie diferită.

97 Considerentele regulamentului atacat, referitoare la specificitatea subvenției în materie de drepturi de folosire a terenurilor, au următorul cuprins:

„(252) [Guvernului chinez i] s-a cerut să furnizeze informații privind criteriile de eligibilitate pentru a obține această subvenție și privind utilizarea subvenției, pentru a se stabili în ce măsură accesul la subvenții este limitat la anumite întreprinderi și dacă acesta este specific în conformitate cu articolul 4 din regulamentul de bază. [Guvernul chinez] nu [a] furnizat nicio informație în acest sens. Comisia, ținând cont de cerința de la articolul 4 alineatul (5) din regulamentul de bază, conform căreia orice stabilire a specificității trebuie întemeiată în mod clar pe elemente de probă pozitive, a trebuit să-și întemeieze constatările pe elementele disponibile, în conformitate cu articolul 28 din regulamentul de bază. Se menționează că articolul 28 alineatul (6) prevede: «[î]n cazul în care o parte interesată nu cooperează sau cooperează doar parțial și din această cauză nu sunt comunicate informații pertinente, situația părții respective poate fi mai puțin favorabilă decât în cazul în care ea ar coopera». Elementele luate în considerare au inclus următoarele:

(253) Dovada specificității transmisă de reclamant.

(254) Constatările [a se vedea considerentele (77) și (78)] conform cărora subvenții specifice sunt direcționate către industria de fabricare a hârtiei printr-un plan sectorial specific, și anume planul privind industria de fabricare a hârtiei. În această privință, se menționează că articolele 7-11 din planul menționat anterior prevăd reguli specifice privind planificarea industrială, precizând categoriile de industrii de fabricare a hârtiei care să fie amplasate în diferite regiuni geografice ale țării.

(255) Dovada [a se vedea considerentul (76)] că industria de fabricare a hârtiei este o «industrie încurajată» (decizia nr. 40).

(256) Constatările [a se vedea considerentele (260)-(262)] conform cărora în China nu există o piață a terenurilor funcțională.

(257) Informațiile comunicate de producătorii-exportatori cooperanți și confirmate de ancheta antidumping paralelă, privind terenurile care le-au fost alocate în vederea realizării proiectelor lor de fabricare a hârtiei [...].

(258) Ținând cont de cele de mai sus și în lipsa cooperării [guvernului chinez], elementele de probă disponibile indică faptul că subvențiile acordate societăților din industria de fabricare a hârtiei nu sunt general disponibile și, prin urmare, sunt specifice în temeiul articolului 4 alineatul (2) litera (a) din regulamentul de bază. Ținând cont de lipsa de cooperare a [guvernului chinez], nu există elemente care să sugereze că eligibilitatea pentru subvenții se bazează pe criterii obiective sau pe condițiile de la articolul 4 alineatul (2) litera (b) din regulamentul de bază.

(259) În consecință, această subvenție ar trebui considerată ca fiind pasibilă de măsuri compensatorii.”

98 Este necesar să se observe, în această privință, că reclamantele nu contestă concluziile care figurează în considerentele (252)-(259) ale regulamentului atacat, care au condus instituțiile Uniunii să concluzioneze că drepturile de folosire a terenurilor acordate de guvernul chinez erau specifice.

99 Reclamantele remarcă pur și simplu că drepturile de folosire a terenurilor „sunt disponibile [în privința] tuturor societăților din China, fără distincție [...] întrucât vânzarea [acestor drepturi] nu vizează, în drept sau în practică, să acorde un avantaj unei întreprinderi, unei industrii sau unui grup de întreprinderi sau de industrii”, iar acestea „[sunt] întotdeauna vândut[e] celui care oferă mai mult sau, atunci când nu există suficienți ofertanți sau atunci când ofertele sunt prea joase, nu se realizează vânzarea”.

- 100 Aceste remarci nu sunt de natură să poată repune în discuție concluziile instituțiilor Uniunii.
- 101 Reclamantele afirmă că elementele de probă pe care le-au prezentat Comisiei în cursul anchetei demonstau că „există, în China, un sistem unic și unificat care reglementează vânzarea și cumpărarea de drepturi de folosire a terenurilor care acoperă întreg teritoriul chinez și că toate vânzările sunt realizate potrivit unor proceduri nediscriminatorii de cereri de ofertă, de vânzări la licitație sau de înscriere pe liste”.
- 102 Pe de altă parte, reclamantele consideră că au furnizat toate probele referitoare la cumpărarea și la vânzarea drepturilor de folosire a terenurilor în China, și anume mecanismele care reglementează drepturile de folosire a terenurilor și normele de stabilire a valorii aplicabile în cazul vânzărilor.
- 103 Aceste argumente, din moment ce reclamantele se mulțumesc să pledeze prin intermediul anexelor, trebuie declarate inadmisibile în temeiul articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură. Astfel, trebuie amintit în această privință că, deși cuprinsul cererii introductive poate fi susținut și completat, cu privire la aspecte specifice, prin trimiteri la extrase din înscrisurile anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care trebuie să figureze în cererea introductivă (Ordonanța Tribunalului din 21 mai 1999, Asia Motor Franța și alții/Comisia, T-154/98, Rec., p. II-1703, punctul 49).
- 104 Reclamantele susțin că discuția Consiliului privind specificitatea subvenției nu respectă normele în vigoare în materie de examinare și de motivare din moment ce Comisia și-a întemeiat aprecierea pe motivul că guvernul chinez nu furnizase informații cu privire la criteriile de eligibilitate care permit obținerea subvenției și cu privire la utilizarea acesteia [a se vedea considerentul (252) al regulamentului atacat], fără a identifica totuși tipul de informații pe care nu l-ar fi furnizat.
- 105 Acest argument nu ar putea avea succes, întrucât considerentul (248) al regulamentului atacat, care reia punctul 226 din documentul de informare finală, descria elementele de probă pe care Comisia încercase în mod inutil să le obțină din partea Chinei.
- 106 Astfel, din considerentul menționat reiese că:
- „În plângere se susține că [guvernul chinez] [a] acordat producătorilor-exportatori cooperanți drepturi de folosire a terenurilor (DFT) la rate preferențiale. Ca răspuns, autoritățile chineze au transmis Legea privind administrarea terenurilor și Dispozițiile privind repartizarea terenurilor de construcție deținute de stat prin apeluri de ofertă, licitații și cotări, nr. 39, din 28 septembrie 2007. [Guvernul chinez] [a] refuzat să comunice date privind prețurile efective ale drepturilor de folosire a terenurilor, valorile de referință minime ale terenurilor, despre care au susținut că există, precum și metodologia utilizată atunci când statul expropriează terenuri ale unor foști utilizatori.”
- 107 Considerentul (252) al regulamentului atacat are valoare de concluzie în privința dispozițiilor regulamentului atacat intitulate „Acordarea drepturilor de folosire a terenurilor”, astfel încât acesta nu trebuie să conțină, în consecință, o descriere a tipurilor de informații pe care guvernul chinez nu le-ar fi furnizat.
- 108 Reclamantele susțin că ancheta nu a fost în măsură să dovedească că situația în noul district Zhenjiang și în parcul industrial Suzhou era diferită de cea care există în afara acestor zone în ceea ce privește acordarea și costul drepturilor de folosire a terenurilor.
- 109 Este necesar să se arate, în această privință, astfel cum a făcut în mod întemeiat Consiliul, că observațiile privind specificitatea regională sunt în afara discuției atunci când instituțiile Uniunii nu au concluzionat că acordarea drepturilor de folosire a terenurilor era specifică acestor regiuni.

110 Rezultă din toate cele ce precedă că se impune respingerea celui de al doilea aspect al prezentului motiv.

111 În consecință, se impune respingerea celui de al doilea motiv în totalitate.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 din regulamentul de bază

112 Consiliul a constatat, în considerentul (125) al regulamentului atacat:

„[Sistemul de scutire a dividendelor plătite întreprinderilor rezidente] se referă la întreprinderile rezidente în China care sunt acționari ai altor întreprinderi rezidente în China. Primele au dreptul la o scutire de impozitele pe profit pentru anumite dividende plătite de ultimele.”

113 Din considerentul (127) al regulamentului atacat reiese că „[s]istemul oferă un avantaj tuturor societăților rezidente care sunt acționari ai altor întreprinderi rezidente în China”.

114 Potrivit considerentului (129) al regulamentului atacat:

„În declarația de venit a producătorilor-exportatori cooperanți există o sumă scutită de impozitul pe venit. Această sumă este denumită dividende, bonusuri și alte venituri din investiții în acțiuni ale rezidenților eligibili și întreprinderilor eligibile, în conformitate cu condițiile din apendicele nr. 5 la declarația de venituri (declarația anuală privind avantajele fiscale). Societățile vizate nu au plătit niciun impozit pe venit pentru aceste sume.”

115 Consiliul a considerat, în primul rând, că acest sistem era specific în sensul articolului 4 alineatul (2) litera (a) din regulamentul de bază, „întrucât însăși legislația în baza căreia acționează autoritatea care acordă autorizația limitează accesul la acest sistem la întreprinderile rezidente în China care realizează venituri din dividende de la alte întreprinderi rezidente în China, spre deosebire de întreprinderile care investesc în întreprinderi străine” [a se vedea considerentul (132) al regulamentului atacat].

116 În al doilea rând, în considerentul (133) al regulamentului atacat, Consiliul a apreciat:

„[A]vând în vedere că sistemele fiscale de mai sus incluse în capitolul 4 din Legea privind impozitul pe profit al întreprinderilor din [China] sunt rezervate exclusiv industriilor și proiectelor importante sprijinite sau încurajate de stat, conform articolului 25, și acest sistem este specific întrucât el este limitat numai la anumite întreprinderi și industrii clasificate drept încurajate, precum industria hârtiei cretate. Astfel, conform interpretării Comisiei, Consiliul de Stat, în decizia sa nr. 40 (articolul 14) și în Liniile directe privind restructurarea industrială, oferă principiile și clasificarea conform cărora se consideră că o întreprindere este încurajată. În plus, în acest caz nu există criterii obiective pentru a limita eligibilitatea și nicio dovadă pe baza căreia să se poată constata cu certitudine că eligibilitatea se acordă în mod automat, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) litera (b) din regulamentul de bază. Deși în cursul vizitei la producătorii-exportatori au fost colectate unele norme administrative, dată fiind lipsa de cooperare a [guvernului chinez], este imposibil să se înțeleagă dacă astfel de criterii obiective există.”

117 În speță, reclamantele susțin, în primul rând, că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere considerând că regimul fiscal chinez în cauză era specific întrucât autoritatea competentă a limitat beneficiul la întreprinderile rezidente în China care percepeau dividende de la alte întreprinderi rezidente în China, spre deosebire de întreprinderile care investeau în întreprinderi străine.

- 118 Trebuie să se constate că reclamantele consideră că instituțiile au săvârșit o eroare vădită de apreciere în cadrul aplicării articolului 4 alineatul (2) litera (a) din regulamentul de bază, care prevede că, „în cazurile în care autoritatea care acordă subvenția sau legislația în temeiul căreia acționează autoritatea limitează, în mod expres, accesul anumitor întreprinderi la o subvenție, subvenția în cauză este specifică”.
- 119 În această privință, reclamantele invocă faptul că regimul fiscal permite evitarea unei duble impuneri în China întrucât dividendele percepute de o societate rezidentă, dacă sunt vărsate de o societate rezidentă de asemenea supusă competenței fiscale a Chinei, pot fi deduse din veniturile impozabile. În schimb, dacă dividendele provin din investiții străine care nu intră în competența fiscală a Chinei, aceste dividende nu pot fi deduse din veniturile impozabile.
- 120 Cu titlu de informare, trebuie amintit că Consiliul a indicat în considerentul (338) al regulamentului atacat că, „[c]ât despre afirmația că acest [stimulent fiscal care duce la neperceperea unor venituri ale statului] vizează evitarea dublei impuneri, se observă că, deși Acordul SMC a recunoscut faptul că membrii OMC nu sunt limitați în adoptarea unor măsuri pentru evitarea dublei impuneri (a se vedea Acordul SMC, anexa I, nota de subsol 59), această prevedere constituie o «măsură afirmativă de apărare» și nu a fost adusă nicio dovadă concretă care să coroboreze afirmația că, de exemplu, dividendele de la întreprinderile rezidente și cele nerezidente sunt tratate în mod diferit datorită obligațiilor legale din cadrul unor acorduri bilaterale relevante privind dubla impunere, subscribe de [China] cu țările terțe”.
- 121 În speță, este necesar să se observe, astfel cum a făcut Consiliul în mod întemeiat, că reclamantele nu furnizează, în cadrul prezentei acțiuni, nicio probă scrisă sau comentariu susceptibil de a susține afirmația lor potrivit căreia „sistemul fiscal [în cauză] vizează prevenirea dublei impuneri în China”.
- 122 Prin urmare, această afirmație trebuie declarată inadmisibilă în temeiul articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură.
- 123 Cu titlu suplimentar, este necesar să se arate că articolul 26 din Legea privind impozitul pe profit al întreprinderilor din RPC (denumită în continuare „LRIB”) face parte din capitolul 4 din legea menționată, privind tratamentele fiscale preferențiale. Deși, astfel cum susțin reclamantele, sistemul fiscal în cauză vizează efectiv „prevenirea dublei impuneri”, este totuși curios să se constate că articolul 26 din LRIB nu figurează în alt capitol din legea menționată.
- 124 Reclamantele afirmă, în al doilea rând, că Consiliul nu a furnizat nicio explicație în ceea ce privește motivul pentru care a concluzionat că ansamblul sistemelor cuprinse la capitolul 4 din LRIB erau rezervate industriilor care trebuiau încurajate. Acestea adaugă că articolul 26 din LRIB nu exclude într-adevăr unele industrii de la scutirea în cauză și că articolul 25 din legea menționată este lipsit de relevanță în speță.
- 125 Consiliul, susținut de Comisie, arată că reclamantele nu furnizează nicio explicație, în cererea lor introductivă, cu privire la motivul pentru care articolul 26 din LRIB nu trebuie interpretat în lumina articolului 25 din LRIB, ci se mulțumesc să facă trimitere la explicațiile furnizate Comisiei în timpul anchetei.
- 126 În această privință, este necesar să se constate că reclamantele estimează, în memoriul în replică, că instituțiile au săvârșit o eroare de interpretare a articolelor 25 și 26 din LRIB. Faptul că aceste două articole se înscriu ambele în același capitol, și anume capitolul 4, intitulat „Tratament fiscal preferențial”, nu implică, în opinia acestora, că limitele aplicabile regimului preferențial al impozitului pe venit în temeiul articolului 25 din LRIB se aplică de asemenea scutirii prevăzute la articolul 26 din legea menționată. Acestea au precizat, în ședință, că articolul 25 din LRIB nu servește drept

articol-umbrelă în capitolul 4 menționat mai sus și că articolele 25 și 26 din LRIB trebuie, în consecință, să fie citite separat. Contrar celor pretinse de Consiliu, nu este vorba, în opinia acestora, de un nou argument, ci de o detaliere a unui argument existent.

127 Este necesar să se constate că reclamantele se mulțumesc să facă trimitere la explicațiile furnizate Comisie în cursul anchetei și nu furnizează niciun element de probă în susținerea argumentării lor.

128 În memoriul în replică, reclamantele arată de asemenea că, în considerentul (133), regulamentul atacat reține o lectură a articolului 26 din LRIB care se întemeiază numai pe afirmația potrivit căreia autoritățile chineze nu ar fi cooperat [ultima teză a considerentului (133)].

129 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se examineze analiza legăturii dintre articolele 25 și 26 din LRIB realizată de instituțiile Uniunii, pentru a determina dacă acestea au reținut o lectură eronată a articolului 26 din LRIB, care își are originea în pretinsa lipsă de cooperare a autorităților chineze.

130 Articolul 25 din LRIB prevede că „[s]tatul acordă stimulente legate de impozitul pe profit al întreprinderilor pentru industriei și proiecte-cheie sprijinite și încurajate de stat”.

131 Articolul 26 din LRIB are următorul cuprins:

„Următoarele profituri sunt scutite de impozite:

[...]

2) dividendele, bonusurile și alte venituri din investiții în acțiuni ale rezidenților eligibili și ale întreprinderilor eligibile.”

132 Din cuprinsul punctului 111 din documentul de informare finală, confirmat în considerentul (133) al regulamentului atacat, reiese că Comisia a expus analiza sa cu privire la legătura dintre articolele 25 și 26 din LRIB după cum urmează:

„În plus, având în vedere că sistemele fiscale de mai sus incluse în capitolul 4 din Legea privind impozitul pe profit al întreprinderilor din [China] sunt rezervate exclusiv industriilor și proiectelor importante sprijinite sau încurajate de stat, conform articolului 25, și acest sistem este specific întrucât el este limitat numai la anumite întreprinderi și industrii clasificate drept încurajate, precum industria hârtiei cretate. Astfel, conform interpretării Comisiei, Consiliul de Stat, în decizia sa nr. 40 (articolul 14) și în Liniile directe privind restructurarea industrială, oferă principiile și clasificarea conform cărora se consideră că o întreprindere este încurajată. În plus, în acest caz nu există criterii obiective pentru a limita eligibilitatea și nici o dovadă pe baza căreia să se poată constata cu certitudine că eligibilitatea se acordă în mod automat, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) litera (b) din regulamentul de bază. Deși în cursul vizitei la producătorii-exportatori au fost colectate unele norme administrative, dată fiind lipsa de cooperare a [guvernului chinez], este imposibil să se înțeleagă dacă astfel de criterii obiective există.”

133 Din cuprinsul punctului 109 din documentul de informare finală, confirmat în considerentul (131) al regulamentului atacat, reiese că guvernul chinez nu a comunicat informații privind criteriile obiective de eligibilitate:

„[Guvernului chinez i] s-a cerut să furnizeze informații privind criteriile de eligibilitate pentru a obține această subvenție și privind utilizarea subvenției, pentru a se stabili în ce măsură accesul la subvenții este limitat la anumite întreprinderi și dacă acesta este specific în conformitate cu articolul 4 din regulamentul de bază. [Guvernul chinez nu a] furnizat nicio informație în acest sens. Comisia, ținând cont de cerința de la articolul 4 alineatul (5) din regulamentul de bază, conform căreia orice stabilire a

specificității trebuie «întemeiată în mod clar» pe elemente de probă pozitive, a trebuit să-și întemeieze constatările pe elementele disponibile, astfel cum se menționează în secțiunea 4.1, în conformitate cu articolul 28 din regulamentul de bază.”

- 134 Observațiile guvernului chinez din 3 martie 2011 cu privire la documentul de informare finală au fost preluate în considerentul (339) al regulamentului atacat:

„S-a susținut, de asemenea, că sistemul este cu totul irelevant pentru întreprinderile și industriile clasificate ca «încurajate» ci, prin definiție, se aplică tuturor societăților rezidente. Autoritățile chineze au susținut, de asemenea, că articolul 2 alineatul (2) din Acordul SMC prevede că instituirea de cote de impozitare aplicabile în mod general nu este considerată a reprezenta o subvenție specifică. S-a susținut, astfel, că criteriile de eligibilitate pentru acest sistem sunt obiective și definite în detaliu și că eligibilitatea este automată și că, astfel, sistemul nu poate fi considerat specific, în conformitate cu dispozițiile articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Acordul SMC și cu articolul 4 alineatul (2) litera (b) din regulamentul de bază.”

- 135 În lipsa unei probe pozitive în susținerea afirmațiilor lor făcute în observațiile din 3 martie 2011, instituțiile Uniunii au soluționat, în considerentul (340) al regulamentului atacat, aspectul privind caracterul specific al regimului de subvenție, după cum urmează:

„Aceste afirmații au trebuit să fie respinse. În această privință, se reamintește faptul că dispozițiile legale care instituie acest sistem se încadrează la Capitolul 4 «Tratamente fiscale preferențiale» din Legea privind impozitul pe profit al întreprinderilor, care prevede stimulente fiscale specifice pentru industriile și proiectele importante sprijinite sau încurajate de stat. Conform explicațiilor de mai sus, în aceste condiții, beneficiile în temeiul acestui program sunt specifice, în temeiul articolului 4 alineatul (2) litera (a) din regulamentul de bază. Ancheta nu a găsit criterii obiective care să limiteze eligibilitatea și dovezi concrete care să sprijine constatarea că eligibilitatea este automată. În legătură cu afirmația privind dispozițiile articolului 2 alineatul (2) din Acordul SMC, se observă că sistemul actual nu se referă la instituirea unei cote de impozitare aplicabile în mod general, ci la existența unei scutiri de impozit a unui anumit tip de venituri realizate de un anumit tip de societăți.”

- 136 Este necesar să se amintească că revenea reclamantelor să furnizeze elementele de probă *a contrario*. Cu toate acestea, din observațiile lor asupra documentului de informare finală reiese că reclamantele nu au fost în măsură să furnizeze elemente de probă de natură să priveze de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în regulamentul atacat.

- 137 Reclamantele au invocat, la punctul 2.3 din observațiile lor privind documentul de informare finală, următoarele elemente:

„Nu există [...] nicio «probă concretă și incotenstabilă» a unei legături între regimul de impozitare în cauză și articolul 25, potrivit căruia neimpozitarea dividendelor distribuite de întreprinderi rezidente ar fi exclusiv acordată programelor susținute de stat. Dimpotrivă, din formularea dispozițiilor citate anterior ale Legii privind impozitul pe profit reiese că regimul în cauză este aplicat în mod general și fără distincție în toată China pe baza unor criterii obiective, și anume originea dividendelor. Comisia se înșală în consecință calificând acest regim drept specific.”

- 138 Având în vedere tot ceea ce precedă, rezultă că reclamantele nu aduc elemente suficiente pentru a priva de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în regulamentul atacat în ceea ce privește legătura dintre articolele 25 și 26 din LRIB. În consecință, întrucât instituțiile Uniunii nu au săvârșit nicio eroare de apreciere în cadrul aplicării articolului 4 din regulamentul de bază, este necesar să se respingă această critică.

- 139 Din toate cele expuse mai sus reiese că al treilea motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 7 alineatul (3) din regulamentul de bază

- 140 Reclamantele susțin că, având în vedere interpretarea pe care au reținut-o cu privire la articolul 7 alineatul (3) din regulamentul de bază, instituțiile Uniunii, în esență, au săvârșit o eroare vădită de apreciere considerând că perioada de depreciere normală în industria în cauză era de 15 ani, în condițiile în care nu au utilizat perioada de depreciere care figura în documentele contabile ale reclamantelor și nu aveau motive să caute alte surse pentru a stabili perioada de depreciere prin referire la perioadele de depreciere în vigoare în industria Uniunii.
- 141 În această privință, reclamantele observă că Comisia are drept practică constantă calcularea perioadei de depreciere în industria în cauză pe baza perioadei de depreciere utilizate de exportatorii în cauză, însă fără a se referi la practica altor persoane interesate.
- 142 Astfel, reclamantele arată că perioada de depreciere normală în industria în cauză ar fi trebuit să fie stabilită la [confidențial] ani, potrivit unei medii aritmetice, și de [confidențial] ani, potrivit unei medii ponderate. Reclamantele contestă stabilirea unei medii între perioada de depreciere în China și perioada de depreciere în vigoare la producătorii din Uniune sau în industria Uniunii.
- 143 Pe de altă parte, reclamantele consideră că, în memoriul în apărare, Consiliul a dat o explicație diferită de cea a Comisiei în cadrul anchetei și că, în consecință, era dificil să se determine referința luată în considerare pentru a calcula durata de amortizare.
- 144 Consiliul susține că, pentru a calcula perioada de depreciere aplicabilă în industria hârtiei, Comisia a recurs la media aritmetică a duratelor de amortizare semnalate de producătorii care au cooperat și de producătorii din Uniune, dând ca rezultat o durată medie de 15 ani [a se vedea considerentul (344) al regulamentului atacat].
- 145 Consiliul arată că reclamantele se mulțumesc să reproducă argumentele înaintate în cadrul anchetei, că nu au semnalat o perioadă de depreciere de [confidențial] ani, ci o perioadă care poate fi de la [confidențial] la [confidențial] ani, și că acestea nu demonstrează că instituțiile Uniunii au urmat o practică constantă în cursul perioadelor anterioare, care în plus nu creează obligații juridice de a evalua toate cazurile viitoare în același mod.
- 146 Este necesar să se arate că reclamantele contestă baza de calcul a perioadei de depreciere, pe de o parte, și rezultatul calculului, pe de altă parte.
- 147 În primul rând, în ceea ce privește baza de calcul a perioadei de depreciere, trebuie amintit că articolul 7 alineatul (3) din regulamentul de bază prevede:
- „În cazul în care poate fi stabilit un raport între subvenție și achiziția, prezentă sau viitoare, de active imobile, valoarea subvenției care poate face obiectul unor măsuri compensatorii se calculează prin repartizarea acesteia la o perioadă corespunzătoare duratei de amortizare normală a acestor bunuri, în industria respectivă.”
- 148 Reiese din această dispoziție că perioada de depreciere a bunurilor este stabilită în industria respectivă, și anume industria hârtiei cretate de calitate superioară, care nu poate fi reprezentată numai de reclamante.

149 Astfel cum reiese din considerentul (344) al regulamentului atacat:

„Perioada de depreciere raportată de APP este determinată în scopuri contabile și financiare. Alți producători-exportatori cooperanți și industria din Uniune au raportat perioade de depreciere diferite. În consecință, pentru acest calcul, Comisia, în conformitate cu practicile sale uzuale și cu articolul 7 alineatul (3) din regulamentul de bază, a utilizat perioada de 15 ani ca durată utilă a instalațiilor, ceea ce industria în cauză consideră ca fiind o perioadă de depreciere «normală».”

150 În această privință, împrejurarea că instituțiile au luat în considerare industria Uniunii, precum și producătorii-exportatori cooperanți, nu poate fi calificată drept eroare vădită de apreciere a instituțiilor Uniunii.

151 Este necesar să se considere că, deși instituțiile Uniunii trebuiau să calculeze perioada de depreciere normală numai pe baza informațiilor contabile sau financiare ale reclamantelor, ar rezulta că această durată ar fi ridicată în raport cu realitatea, ceea ce ar avea drept consecință o diminuare a valorii subvenției.

152 În ceea ce privește practica decizională a Comisiei, invocată de recurente în susținerea argumentelor lor, trebuie să se sublinieze că aceasta nu servește drept cadru juridic pentru determinarea perioadei de depreciere normale, Comisia dispunând în domeniul măsurilor de protecție comercială de o largă putere de apreciere, în exercitarea căreia nu este ținută de aprecierile pe care le-a făcut anterior.

153 Cu toate acestea, trebuie să se sublinieze că Comisia este obligată să respecte principiile generale de drept, printre care figurează principiul egalității de tratament, care implică faptul că aceasta nu poate trata situații comparabile în mod diferit sau situații diferite în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea prin analogie Hotărârea Curtii din 28 iunie 1990, Hoche, C-174/89, Rec., p. I-2681, punctul 25 și jurisprudența citată).

154 Din analiza exemplurilor furnizate de reclamante rezultă că Comisia a putut calcula perioada de depreciere normală în diferite moduri. În cauza care a determinat adoptarea Regulamentului (CE) nr. 1599/1999 al Consiliului din 12 iulie 1999 de instituire a unei taxe compensatorii definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii aplicate sârmei din oțel inoxidabil având un diametru egal cu sau mai mare de un milimetru originare din India și de încheiere a procedurii cu privire la importurile de sârmă din oțel inoxidabil având un diametru egal cu sau mai mare de un milimetru originare din Republica Coreea (JO L 189, p. 1), Comisia a calculat perioada de depreciere normală pe baza tuturor producătorilor-exportatori indieni care au cooperat [considerentul (25)]. În cauza care a determinat adoptarea Deciziei nr. 842/2002/CECO a Comisiei din 21 mai 2002 de modificare a Deciziei nr. 284/2000/CECO de instituire a unei taxe compensatorii definitive asupra importurilor de anumite produse laminate plate din fier sau oțeluri nealiate, cu o lățime de minimum 600 mm, neplacate și neacoperite, rulate, doar laminate la cald, originare printre altele din India și de acceptare a unui angajament (JO L 134, p. 18), Comisia a calculat perioada de depreciere normală pe baza industriei produsului în cauză [considerentul (23)]. În sfârșit, în cauza care a determinat adoptarea Regulamentului (CE) nr. 713/2005 al Consiliului din 10 mai 2005 de instituire a unui drept compensatoriu definitiv asupra importurilor anumitor antibiotice cu spectru larg originare din India (JO L 121, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 39, p. 210), durata normală de amortizare a fost calculată pe baza industriei antibioticelor [considerentul (105)].

155 În Decizia 90/266/CEE a Comisiei din 13 iunie 1990 de acceptare a unui angajament oferit de guvernul thailandez în cadrul procedurii antisubvenție privind importurile de rulmenți cu bile al căror cel mai mare diametru exterior nu depășește 30 de milimetri, originare din Thailanda (JO L 152, p. 59), invocată de Consiliu cu titlu de exemplu, Comisia a respins perioada de depreciere indicată de exportatorii thailandezi și a preferat să se întemeieze pe perioada de depreciere semnalată de producătorii din Uniune [considerentul (43)].

- 156 Reiese din cele de mai sus că, în realitate, practica Comisiei constă în calcularea perioadei de depreciere normale a bunurilor după mai multe criterii de referință, iar nu numai pe baza unor elemente prezentate de reclamante. În aceste împrejurări, instituțiile Uniunii nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere luând în considerare industria Uniunii.
- 157 În al doilea rând, în ceea ce privește rezultatul calculării perioadei de depreciere a bunurilor în cauză, reiese din considerentul (344) al regulamentului atacat că perioada de depreciere normală a fost stabilită la 15 ani.
- 158 Or, trebuie să se constate că reclamantele nu furnizează nicio explicație în susținerea argumentului lor potrivit căruia Comisia ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere în calcularea perioadei de depreciere normală a bunurilor în cauză.
- 159 Astfel, reclamantele se mulțumesc să afirme că instituțiile Uniunii ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere în condițiile în care ar fi stabilit perioada de depreciere normală la 15 ani.
- 160 În orice caz, este necesar să se considere mai întâi că acest argument se bazează pe o premisă eronată întrucât Comisia a luat în considerare ceilalți producători-exportatori care au cooperat, precum și industria Uniunii în calcularea perioadei de depreciere a bunurilor în cauză, și anume a mașinilor și a echipamentelor.
- 161 În continuare, trebuie amintit că Comisia dispune de o marjă de apreciere în ceea ce privește determinarea modului de calcul astfel încât să stabilească perioada de depreciere normală la 15 ani, care corespunde în speță mediei aritmetice.
- 162 Este necesar să se precizeze că media aritmetică este calculată pe baza numărului de unități multiplicat cu perioada de depreciere, totul împărțit la numărul total de unități.
- 163 Astfel cum arată Consiliul, pentru mașinile și echipamentele lor, reclamantele au menționat perioadele de depreciere de [confidențial] și de [confidențial] ani pentru GHS și, respectiv, de [confidențial] ani pentru GE.
- 164 Prin comparație, un alt producător-exportator cooperant la anchetă a indicat o perioadă de depreciere de 10 și de 20 de ani.
- 165 Consiliul subliniază de asemenea în mod întemeiat că industria Uniunii a indicat perioade de depreciere de 10 până la 20 de ani în ceea ce privește mașinile.
- 166 Astfel, din ceea ce precedă rezultă că Comisia nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere stabilind perioada de depreciere normală la 15 ani, adică o perioadă superioară mediei aritmetice.
- 167 În sfârșit, argumentul reclamantelor potrivit căruia perioada medie de depreciere normală ar trebui să fie stabilită la [confidențial] ani potrivit unei medii aritmetice, și la [confidențial] ani potrivit unei medii ponderate este eronată.
- 168 Astfel, perioada de depreciere nu poate atinge [confidențial] sau [confidențial] ani din moment ce, pe de o parte, instituțiile Uniunii au luat în considerare industria Uniunii, care, pe baza informațiilor transmise în cursul anchetei, a indicat o perioadă de depreciere normală de 10 până la 20 de ani, și, pe de altă parte, suma perioadelor de depreciere ale mașinilor și ale echipamentelor produse de reclamante este inferioară perioadei pe care acestea încearcă să o invoce, indiferent dacă aceasta este calculată pe baza unei medii aritmetice sau a unei medii ponderate.
- 169 În consecință, instituțiile nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere considerând că perioada de depreciere normală trebuia stabilită la 15 ani.

170 Prin urmare, al patrulea motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 6 litera (b) din regulamentul de bază

171 Reclamantele susțin că instituțiile Uniunii au încălcat articolul 6 litera (b) din regulamentul de bază și au săvârșit o eroare vădită de apreciere considerând că reclamantele beneficiau de împrumuturi acordate în condiții preferențiale, întrucât ar fi trebuit să compare dobânzile de împrumut practicate de băncile deținute de stat cu cele pe care reclamantele le-ar fi obținut pe piață. În acest sens, reclamantele consideră că instituțiile Uniunii nu au examinat dacă beneficiau de vreo garanție sau de o susținere a statului în condiții mai favorabile decât cele ale pieței.

172 Reclamantele susțin că instituțiile Uniunii ar fi reținut în mod arbitrar în privința lor nota BB, recurgând la indicele agenției de notare financiară Bloomberg, mai degrabă decât la nota A1, care le fusese atribuită de agenția Moody's. În această privință, reclamantele consideră că faptul că ele beneficiază de o excelentă solvabilitate le permite să obțină finanțări la dobânzi interesante de la bănci chineze.

173 Consiliul susține că cea mai mare parte a marilor bănci chineze sunt deținute de stat și nu pot determina în mod liber dobânzile de împrumut pe care le practică. Pentru aceste motive, acestea nu efectuează analize ale riscului sistemic, iar dobânzile de împrumut pe care exportatorii ar fi putut să le obțină pe piața chineză nu pot constitui dobânzi de referință valabile pentru calcularea valorii subvențiilor acordate producătorilor-exportatori prin intermediul acestor împrumuturi acordate în condiții preferențiale.

174 Consiliul observă că instituțiile Uniunii au considerat rezonabil să creeze o dobândă de referință adecvată aplicând dobânzile chineze ajustate, însă nu au putut recurge la această metodă din cauza lipsei comunicării informațiilor privind politicile de împrumut ale băncilor chineze și modalitățile de acordare a împrumuturilor producătorilor-exportatori.

175 Consiliul arată că instituțiile Uniunii au aplicat indicele agenției Bloomberg ținând seama de dobânda de împrumut care ar fi putut fi acordată reclamantelor în lipsa unui tratament preferențial, în timp ce agenția Moody's a stabilit nota sa luând în considerare susținerea politicilor autorităților publice.

176 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 6 litera (b) din regulamentul de bază prevede:

„Calcularea avantajului conferit beneficiarului se efectuează prin aplicarea următoarelor norme:

[...]

(b) nu se consideră că un împrumut acordat de autoritățile publice conferă un avantaj, cu excepția cazului în care există o diferență între suma pe care întreprinderea beneficiară o plătește pentru împrumutul acordat de autoritățile publice și suma pe care ar plăti-o pentru un împrumut comercial comparabil pe care l-ar putea obține efectiv pe piață. În acest caz, avantajul corespunde diferenței dintre cele două sume.”

177 Articolul 28 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de bază prevede:

„În cazul în care o parte interesată nu permite accesul la informațiile necesare sau nu le furnizează în termenul prevăzut de prezentul regulament sau obstrucționează semnificativ ancheta, pot fi stabilite concluzii preliminare sau finale, pozitive sau negative, pe baza datelor disponibile.”

- 178 În această privință, trebuie constatat că guvernul chinez nu a furnizat decât informații foarte limitate privind participarea/deținerea băncilor din China, deși piața financiară chineză este caracterizată de intervenția autorităților publice, întrucât majoritatea principalelor bănci sunt deținute de stat [a se vedea considerentul (84) al regulamentului atacat].
- 179 Astfel, guvernul chinez s-a mulțumit să facă trimitere la rapoartele anuale ale băncilor chineze, care nu sunt suficient de detaliate pentru ancheta Comisiei.
- 180 Este necesar să se amintească în această privință că, în urma solicitării Comisiei, guvernul chinez nu a furnizat nicio informație privind structura controlului exercitat de autoritățile publice în cadrul băncilor chineze (bănci de susținere a politicilor și alte bănci) și îndeplinirea politicilor sau a intereselor autorităților publice în ceea ce privește industria de fabricare a hârtiei [a se vedea considerentul (85) primul și al treilea paragraf al regulamentului atacat].
- 181 Trebuie să se constate de asemenea că, în urma cererii Comisiei, guvernul chinez nu a furnizat nicio precizare și nicio justificare cu privire la împrumuturile acordate de băncile comerciale, indiferent dacă este vorba de împrumuturi acordate în condiții preferențiale sau de alte împrumuturi specifice [a se vedea considerentul (87) al doilea paragraf al regulamentului atacat].
- 182 Trebuie să se menționeze că guvernul chinez nu a furnizat nicio dată privind sistemul bancar chinez [a se vedea considerentul (88) al regulamentului atacat].
- 183 Pe de altă parte, este necesar să se arate că guvernul chinez, precum și producătorii-exportatori cooperanți nu au furnizat date referitoare la politicile de împrumut ale băncilor chineze și nici la modul în care împrumuturile se acordă producătorilor-exportatori [a se vedea considerentul (99) al regulamentului atacat].
- 184 Este necesar să se constate că reclamantele nu contestă cele de mai sus.
- 185 Reclamantele nu contestă nici faptul că băncile chineze nu pot stabili în mod liber dobânzile de împrumut și nu efectuează analize ale riscului sistemic al pieței lor financiare.
- 186 Astfel, acestea se mulțumesc să arate că instituțiile ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere întrucât nu au comparat dobânzile practicate de băncile deținute de stat cu cele pe care reclamantele le-ar fi obținut pe piață.
- 187 Or, din ceea ce precedă rezultă că, în cadrul anchetei, Comisia și-a întemeiat aprecierea pe baza datelor disponibile, și anume rapoartele anuale ale băncilor chineze, un studiu din 2006 privind sectorul bancar din China efectuat de Deutsche Bank și cele câteva informații transmise de guvernul chinez, de băncile chineze sau de producătorii-exportatori cooperanți.
- 188 Astfel, este necesar să se constate că instituțiile Uniunii nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere în ceea ce privește existența unui avantaj pentru împrumuturile acordate de băncile chineze, în condițiile în care băncile menționate sunt controlate de autoritățile publice și exercită autoritatea guvernamentală [a se vedea considerentul (85) al regulamentului atacat], iar guvernul chinez are reguli speciale privind modul în care ratele dobânzii fluctuează [a se vedea considerentul (87) al regulamentului atacat].
- 189 Din considerentul (89) al regulamentului atacat reiese că:
- „[C]omisia constată că piața financiară a Chinei este distorsionată de intervenția autorităților publice și că este probabil ca ratele dobânzilor practicate de băncile neguvernamentale și de alte instituții financiare să fie aliniate la ratele impuse de autoritățile publice. Prin urmare, ratele dobânzii practicate de băncile neguvernamentale și de alte instituții nu pot fi considerate criterii de referință comerciale adecvate pentru a stabili dacă împrumuturile guvernamentale acordă un avantaj.”

- 190 Pe de altă parte, trebuie să se constate că reclamantele nu prezintă niciun element de probă și niciun argument și se mulțumesc cu simple afirmații privind faptul că împrumuturile acordate de băncile chineze nu constituie un avantaj.
- 191 Trebuie să se considere că, pe baza datelor disponibile, Comisia nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere referindu-se la nota BB a agenției Bloomberg, care corespunde obligațiilor cu caracter speculativ.
- 192 Astfel, din considerentul (324) al regulamentului atacat reiese că „informațiile cuprinse în [rapoartele de evaluare a creditului prezentate de grupul APP] confirmă efectiv constatările Comisiei potrivit cărora starea financiară actuală a exportatorului a fost stabilită pe o piață denaturată și că, în consecință, credibilitatea [nota de credit A1 a agenției Moody's] exportatorilor chinezi nu a putut fi acceptată ca atare”.
- 193 Trebuie să se constate că, în susținerea motivului lor, reclamantele nu încearcă să demonstreze că, în absența unei piețe denaturate, și-ar menține situația financiară actuală.
- 194 Prin urmare, al cincilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 14 alineatul (2) din regulamentul de bază

- 195 În cadrul celui de al șaselea motiv, reclamantele susțin, în esență, că instituirea de măsuri compensatorii nu era necesară în condițiile în care subvențiile fuseseră deja compensate prin respingerea cererii lor de a beneficia de statutul de societate care funcționează în condițiile unei economii de piață în cadrul regulamentului de instituire a unei taxe antidumping definitive. În consecință, ancheta ar fi trebuit să fie încheiată în temeiul articolului 14 alineatul (2) din regulamentul de bază.
- 196 În această privință, reclamantele susțin, pe de o parte, că, deși nu fusese instituită nicio taxă compensatorie în privința lor, nivelul taxei globale ar fi rămas același, plafonat la nivelul marjei de prejudiciu, și, pe de altă parte, că, potrivit articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază, privind regula numită a taxei mai mici, valoarea taxei de 20 % instituite în temeiul regulamentului de instituire a unei taxe antidumping definitive ar trebui să rămână aceeași, indiferent dacă taxele compensatorii sunt sau nu sunt instituite. Astfel, Comisia ar fi fost obligată să prezinte Consiliului o propunere de încheiere a anchetei antisubvenție.
- 197 Consiliul susține că articolul 14 alineatul (2) din regulamentul de bază nu constrânge instituțiile să aleagă între măsurile antidumping și antisubvenție și nu prevede nicio regulă în ceea ce privește modalitățile potrivit cărora aceste două tipuri de măsuri pot fi combinate în mod adecvat, din moment ce aceste măsuri nu depășesc valoarea totală a dumpingului și a subvențiilor stabilite sau marja de prejudiciu în temeiul articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază.
- 198 În această privință, Consiliul arată că reclamantele recunosc că nu există un risc ca anchetele paralele antidumping și antisubvenție să aibă un efect injust asupra lor.
- 199 În primul rând, în ceea ce privește pretinsa inadmisibilitate a prezentului motiv, invocată de Consiliu, este necesar să se arate că reclamantele au precizat, atât în obiectul acțiunii, cât și în concluziile lor în anulare, că se limitau să conteste legalitatea taxei antisubvenție definitive impuse în ceea ce le privea.
- 200 În aceste împrejurări, prezenta acțiune în anulare trebuie interpretată în sensul că nu privește decât anularea în parte a regulamentului atacat, în măsura în care impune o taxă antisubvenție definitivă reclamantelor.

- 201 În lumina a tot ceea ce precedă, este necesar să se examineze al șaselea motiv.
- 202 Din considerentul (6) al regulamentului atacat reiese că:
- „Analizele prejudiciului efectuate în cadrul prezentei anchete antisubvenție și al anchetei antidumping paralele sunt identice, deoarece definiția industriei din Uniune, producătorii reprezentativi din Uniune și perioada anchetei sunt aceleași în ambele cazuri. Din acest motiv, observațiile în legătură cu prejudiciul prezentate în cadrul oricăreia dintre aceste proceduri au fost luate în considerare pentru ambele proceduri.”
- 203 Trebuie precizat, în această privință, că cele două anchete privesc același produs, și anume hârtia cretată de calitate superioară originară din China.
- 204 În cadrul regulamentului atacat, Consiliul a instituit măsuri antisubvenție [considerentul (490) al regulamentului atacat], pentru care s-a ținut cont de marjele de subvenție constatate și de valoarea taxei necesare pentru a elimina prejudiciul suferit [considerentul (491) al regulamentului atacat], pentru a acoperi costurile de producție ale industriei Uniunii și a realiza un profit înainte de impozitare pe care industria Uniunii ar putea să îl obțină în mod rezonabil în condiții de concurență normală [considerentul (492) al regulamentului atacat].
- 205 În acest sens, Consiliul a considerat că profitul țintă al reclamanților trebuia să reflecte nevoile de investiții inițiale importante, precum și riscul implicat în această industrie mare consumatoare de capital și că o marjă de profit de 8 % din cifra de afaceri ar putea fi considerată ca un minimum adecvat pe care producătorii din Uniune l-ar putea atinge în lipsa subvenționării prejudiciabile [considerentul (494) al regulamentului atacat] și că, pe această bază, s-a calculat un preț neprejudiciabil al produsului similar pentru producătorii din Uniune. Acesta a fost obținut adăugând marja de profit de 8 % la costul de producție [considerentul (495) al regulamentului atacat].
- 206 Astfel, Consiliul a considerat că era necesar să se instituie o taxă compensatorie definitivă asupra importurilor produsului în cauză la nivelul celei mai scăzute marje de subvenție și de prejudiciu, în conformitate cu regula taxei celei mai reduse. În acest caz, nivelul acestei taxe compensatorii trebuia să fie stabilit în mod corespunzător, la nivelul marjelor de subvenție constatate, și anume 12 %, în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) din regulamentul de bază [considerentul (498) al regulamentului atacat].
- 207 Consiliul a considerat de asemenea că, cu privire la alte sisteme de subvenții, în vederea utilizării regulii taxei celei mai mici în cazul prezent și a valorii subvenționării constatate în cadrul anchetei paralele, nu s-a considerat necesar să se examineze în continuare dacă și în ce măsură aceleași subvenții erau compensate de două ori atunci când se impuneau, în mod simultan, taxe antidumping și taxe compensatorii asupra aceluiași produs importat [considerentul (500) al regulamentului atacat].
- 208 În cadrul regulamentului de instituire a unei taxe antidumping definitive, Consiliul a considerat că costul investițiilor fusese luat în considerare în mod special și s-a constatat că profitul țintă stabilit pe baza acestui din urmă element reflectează investiția inițială mare necesară și riscurile pentru această industrie cu investiții mari pe unitate de produs în absența importurilor care fac obiectul unui dumping sau al unor subvenții. Prin urmare, s-a luat în considerare un profit țintă de 8 % ca fiind nivelul pe care industria l-ar putea atinge în absența importurilor care fac obiectul unui dumping [considerentul (158) al regulamentului de instituire a unei taxe antidumping definitive].
- 209 Consiliul a concluzionat că ar trebui instituită o taxă definitivă asupra importurilor la nivelul marjei mai scăzute constatate, în conformitate cu regula taxei celei mai mici, nivelul taxei trebuind stabilit, în speță, la nivelul prejudiciului constat [considerentul (160) al regulamentului de instituire a unei taxe antidumping definitive].

- 210 Consiliul a amintit că, conform articolului 9 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, p. 51, rectificare în JO 2010, L 7, p. 22, denumit în continuare „regulamentul antidumping de bază”), s-a considerat necesar să se determine dacă și în ce măsură sumele corespunzătoare subvențiilor și marjele de dumping rezultau din aceeași situație [considerentul (161) al regulamentului de instituire a unei taxe antidumping definitive].
- 211 Consiliul a considerat că nivelul de eliminare a prejudiciului era mai scăzut decât marjele de dumping definitive, dar mai ridicat decât marjele de subvenție definitive. Prin urmare, Consiliul a considerat oportună instituirea unei taxe compensatorii definitive la nivelul marjelor de subvenție definitive stabilite și, ulterior, instituirea unei taxe antidumping definitive până la nivelul relevant de eliminare a prejudiciului [considerentul (164) al regulamentului de instituire a unei taxe antidumping definitive].
- 212 Întrebat în cursul ședinței cu privire la motivul pentru care instituțiile Uniunii aleseseră să se concentreze mai întâi asupra subvenției și ulterior asupra dumpingului, Consiliul a precizat că subvențiile puteau fi un factor de dumping, dumpingul în schimb nu determina o subvenție.
- 213 Consiliul a considerat că, în conformitate cu articolul 14 alineatul (1) din regulamentul antidumping de bază, taxa antidumping nu ar fi instituită în măsura în care este necesar pentru a se conforma regulii taxei mai reduse [considerentul (165) al regulamentului de instituire a unei taxe antidumping definitive].
- 214 Articolul 1 alineatul (2) din regulamentul de instituire a unei taxe antidumping definitive prevede că nivelul acestei taxe ajunge la 20 %.
- 215 Articolul 1 alineatul (3) din regulamentul de instituire a unei taxe antidumping definitive prevede că taxa antidumping nu se va colecta 12 % pentru reclamante, în măsura în care suma corespunzătoare se colectează în conformitate cu regulamentul atacat.
- 216 Articolul 1 alineatul (4) din regulamentul de instituire a unei taxe antidumping definitive prevede că nivelul taxei antidumping aplicabile se ridică la 8 %.
- 217 În primul rând, din tot ceea ce precedă reiese că articolul 14 alineatul (2) din regulamentul de bază nu constrânge instituțiile să aleagă între măsurile antidumping și măsurile antisubvenție și nu prevede nicio regulă în ceea ce privește modalitățile potrivit cărora aceste două tipuri de măsuri pot fi combinate în mod adecvat, astfel cum expune în mod întemeiat Consiliul, susținut de Comisie. Cu toate acestea, măsurile nu trebuie să depășească valoarea totală a dumpingului și a subvențiilor stabilite sau marja de prejudiciu, în temeiul articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază sau al articolului 9 alineatul (4) din regulamentul antidumping de bază. Pe de altă parte, nu revine Comisiei să propună Consiliului o încheiere a anchetei pentru motivul că instituirea de taxe compensatorii era indiferentă atât timp cât marja de prejudiciu ar fi rămas neschimbată.
- 218 În al doilea rând, întrucât marja totală de subvenție stabilită pentru reclamante era de 12 %, pentru o marjă totală de dumping de 43,5 %, iar taxele compensatorii (12 %) și taxele antidumping (8 %) definitive sunt plafonate la nivelul marjei de prejudiciu comune, și anume 20 %, este necesar să se constate că măsurile instituite nu depășesc nivelul subvențiilor, al dumpingului sau al prejudiciului stabilit în urma anchetelor.
- 219 În al treilea rând, diferența dintre marjele de dumping și de subvenție (31,5 %) fiind superioară valorii taxelor antidumping (8 %), nu se pune nici problema unei suprapuneri între taxele compensatorii și taxele antidumping, contrar a ceea ce susțin reclamantele.
- 220 În consecință, al șaselea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) din regulamentul de bază

- 221 Al șaptelea motiv cuprinde două aspecte.
- 222 Primul aspect se întemeiază pe o încălcare a articolului 3 alineatul (2) din regulamentul antidumping de bază și a articolului 8 alineatul (1) din regulamentul de bază, întrucât Comisia a exclus din evaluarea prejudiciului unul dintre cei cinci producători din Uniune care au cooperat la anchetă, fără a oferi vreo justificare.
- 223 Al doilea aspect este întemeiat pe o încălcare a articolului 3 alineatul (2) din regulamentul antidumping de bază și a articolului 8 alineatul (1) din regulamentul de bază, întrucât Comisia a invocat datele transmise de patru producători reprezentativi, iar nu datele privind industria Uniunii în ansamblul său, atunci când aceasta a evaluat ceea ce se cheamă indicatorii microeconomici.
- 224 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 8 alineatul (1) din regulamentul de bază, „[s]tabilirea existenței unui prejudiciu se bazează pe elemente de probă pozitive și implică o examinare obiectivă[, pe de o parte,] a volumului importurilor care fac obiectul unor subvenții și [a efectului] acestor importuri asupra prețurilor produselor similare pe piața Comunității; și[, pe de altă parte,] a impactului acestor importuri asupra industriei comunitare”.
- 225 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în domeniul politicii comerciale comune și în special în domeniul măsurilor de protecție comercială, instituțiile Uniunii dispun de o putere largă de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le analizeze [a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 4 octombrie 1983, Fediol/Comisia, 191/82, Rec., p. 2913, punctul 26, Hotărârea Curții din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Rec., p. I-7723, punctul 40, Hotărârea Curții din 3 septembrie 2009, Moser Baer India/Consiliul, C-535/06 P, Rep., p. I-7051, punctul 85, și Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 2012, Since Hardware (Guangzhou)/Consiliul, T-156/11, punctul 134].
- 226 Potrivit unei jurisprudențe constante, stabilirea prejudiciului presupune aprecierea unor aspecte economice complexe. În cadrul acestei operațiuni, instituțiile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere [Hotărârea Curții din 7 mai 1991, Nakajima/Consiliul, C-69/89, Rec., p. I-2069, punctul 86, Hotărârea Tribunalului din 28 septembrie 1995, Ferchimex/Consiliul, T-164/94, Rec., p. II-2681, punctul 131, și Hotărârea Tribunalului din 14 martie 2007, Aluminium Silicon Mill Products/Consiliul, T-107/04, Rep., p. II-669, punctul 43, și Hotărârea Tribunalului Since Hardware (Guangzhou)/Consiliul, punctul 225 de mai sus, punctul 135].
- 227 Prin urmare, instanța Uniunii trebuie să își limiteze controlul la verificarea respectării normelor de procedură, a exactității materiale a faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a absenței unei erori vădite în aprecierea acestor fapte și a lipsei unui abuz de putere [Hotărârea Tribunalului Ferchimex/Consiliul, punctul 226 de mai sus, punctul 67, Hotărârea Tribunalului din 28 octombrie 1999, EFMA/Consiliul, T-210/95, Rec., p. II-3291, punctul 57, Hotărârea Tribunalului Aluminium Silicon Mill Products/Consiliul, punctul 226 de mai sus, punctul 43, și Hotărârea Tribunalului Since Hardware (Guangzhou)/Consiliul, punctul 225 de mai sus, punctul 136].
- 228 Pe de altă parte, reclamantele sunt cele care trebuie să depună elementele de probă care permit Tribunalului să constate că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere în evaluarea prejudiciului [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 28 octombrie 2004, Shanghai Teraoka Electronic/Consiliul, T-35/01, Rec., p. II-3663, punctul 119, și Hotărârea Tribunalului din 4 octombrie 2006, Moser Baer India/Consiliul, T-300/03, Rec., p. II-3911, punctul 140 și jurisprudența citată, Hotărârea Tribunalului Since Hardware (Guangzhou)/Consiliul, punctul 225 de mai sus, punctul 137].

Cu privire la primul aspect, privind pretinsa lipsă de justificare a excluderii unui producător finlandez în cadrul evaluării prejudiciului

- 229 În primul rând, reclamantele susțin că, deși nu a efectuat o eșantionare, Comisia a restrâns analiza mai multor indicatori de prejudiciu catalogați ca microeconomici, în sensul că numai cele patru reclamante au fost controlate și considerate ca fiind reprezentative pentru industria Uniunii. În acest sens, Comisia nu ar fi justificat excluderea unui producător finlandez.
- 230 Reclamantele arată că, întrucât nu a ținut seama în evaluarea prejudiciului de unul dintre producătorii Uniunii care prezenta tendințe pozitive și nu a considerat ca reprezentativi decât cei patru producători reclamânți, Comisia nu a efectuat o „examinare obiectivă” a faptelor care i-au fost prezentate în sensul descris de organul de apel al OMC.
- 231 Consiliul susține că Comisia nu a neglijat cooperarea producătorului finlandez în cauză din moment ce, în ceea ce privește analiza indicatorilor de prejudiciu microeconomici, acesta din urmă nu a comunicat niciodată datele necesare și, în ceea ce privește analiza indicatorilor de prejudiciu macroeconomici, datele privind producătorul menționat erau acoperite de informațiile comunicate de Cepifine.
- 232 Consiliul susține că producția producătorului finlandez în cauză nu reprezenta decât cel mult 1,4 % din producția industriei Uniunii, iar cifrele comunicate, chiar dacă indicau o anumită tendință pozitivă, nu puteau contrazice analiza prejudiciului în privința tuturor producătorilor Uniunii.
- 233 Consiliul invocă faptul că o eșantionare nu poate fi realizată decât dacă întreprinderile care au ales să coopereze sunt atât de numeroase încât nu este posibil să se efectueze o anchetă la fiecare dintre ele. În orice caz, întreprinderile care au cooperat erau reprezentative pentru industria Uniunii.
- 234 În lumina celor de mai sus, trebuie să se stabilească dacă, astfel cum susțin reclamantele, Comisia nu a realizat efectiv o examinare a evaluării prejudiciului întemeindu-se pe elemente de probă obiective, întrucât a exclus un producător finlandez din industria Uniunii care prezenta date pozitive.
- 235 În această privință, reclamantele prezintă o scrisoare, trimisă la 18 martie 2010, în care Comisia a solicitat producătorului finlandez în cauză să își prezinte observațiile și la care acesta a răspuns printr-o scrisoare din 30 aprilie 2010, din care reiese că acesta nu a suferit un prejudiciu. În acest sens, reclamantele au invocat, cu ocazia anchetei, că Comisia nu putea neglija fără un motiv rezonabil cooperarea acestui producător.
- 236 Trebuie arătat că, în cadrul cauzelor antisubvenție, Consiliul și Comisia depind de cooperarea voluntară a părților pentru a le fi furnizate informațiile necesare în termenele prevăzute (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului EFMA/Consiliul, punctul 227 de mai sus, punctul 71).
- 237 Astfel cum arată reclamantele, în considerentul (13) al regulamentului atacat se menționează că „[d]ouă grupuri de producători-exportatori chinezi, «CEPIFINE», cei patru producători din Uniune reclamânți și un producător din Uniune suplimentar, 13 importatori și comercianți independenți, 5 utilizatori și o asociație din sectorul tipografiei au transmis răspunsuri la chestionare și alte declarații”.
- 238 Or, din considerentul (53) al regulamentului atacat reiese că numai patru producători din Uniune s-au făcut cunoscuți în termenele stabilite în avizul de deschidere.
- 239 Din considerentul (389) al regulamentului atacat reiese că, „[î]n prezenta anchetă, industria din Uniune a fost definită la nivelul producătorilor din Uniune care reprezentau producția totală a Uniunii [...], indiferent dacă producătorii au susținut plângerea sau dacă au contribuit la anchetă”.

- 240 Din considerentul (372) al regulamentului atacat reiese că, „[î]n cursul [perioadei de anchetă], produsul similar a fost fabricat de 14 producători cunoscuți și de câțiva alți producători foarte mici din Uniune” și că [s]e estimează că datele furnizate de CEPIFINE acoperă 98 % din producția totală a producătorilor din Uniune”.
- 241 Având în vedere ceea ce precedă, situația producătorului finlandez în cauză a fost luată în considerare în ceea ce privește indicatorii macroeconomici din moment ce datele transmise de Cepifine reprezentau 98 % din producția producătorilor exportatori din Uniune.
- 242 Cu toate acestea, în ceea ce privește indicatorii microeconomici, care nu pot fi apreciați decât prin transmiterea datelor de către întreprinderile individuale, trebuie constatat că producătorul finlandez în cauză nu a răspuns în termenele stabilite în avizul de deschidere.
- 243 Astfel, împrejurarea că producătorul finlandez nu a răspuns nu poate constitui o omisiune în cadrul unei examinări concrete întemeiate pe elemente de probă obiective ale evaluării prejudiciului.
- 244 Prin urmare, prezenta critică trebuie respinsă.
- 245 În al doilea rând, reclamantele susțin că instituțiile nu au respectat cerințele de motivare din punctul de vedere al articolului 296 TFUE și al articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- 246 Consiliul consideră că, în ceea ce privește lipsa de motivare a regulamentului atacat, reclamantele nu aduc niciun element probatoriu.
- 247 Având în vedere examinarea efectuată în cadrul primei critici a primului aspect, este necesar să se concluzioneze că nici dispozițiile articolului 296 TFUE, nici cele ale articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale nu au fost încălcate.
- 248 Prin urmare, prezenta critică trebuie respinsă.
- 249 În consecință, primul aspect al prezentului motiv ar trebui respins.

Cu privire la al doilea aspect, privind condițiile pretinsei evaluări a indicatorilor de prejudiciu microeconomici bazate pe patru producători reprezentativi din Uniune

- 250 În primul rând, reclamantele susțin că Consiliul a definit industria Uniunii ca fiind constituită din cei paisprezece membri ai Cepifine, în timp ce, în cadrul anchetei sale, analiza Comisiei a fost restrânsă la aprecierea situației celor patru producători reprezentativi în ceea ce privește anumiți indicatori de prejudiciu.
- 251 Reclamantele invocă faptul că anumiți indicatori de prejudiciu, și anume indicatorii microeconomici, privesc un număr limitat de producători, cu alte cuvinte cele patru reclamante și producătorul finlandez în cauză, care sunt singurii care au răspuns la chestionar.
- 252 Potrivit reclamantelor, această metodologie a creat o imagine falsificată a prejudiciului, întrucât aceasta nu corespunde nici situației unui subgrup de producători, nici celei a celor paisprezece membri ai Cepifine. Astfel, Comisia nu poate proceda la o evaluare a prejudiciului suferit de industria Uniunii în ceea ce privește anumiți indicatori, pe de o parte, și să se limiteze la o evaluare a prejudiciului suferit de o parte reprezentativă numai a producătorilor în ceea ce privește alți indicatori, pe de altă parte.

- 253 Reclamantele estimează că criteriile utilizate de Comisie pentru clasificarea indicatorilor de prejudiciu în categoriile macroeconomice și microeconomice nu sunt logice. Pe de altă parte, acestea susțin că regulamentul atacat nu oferă niciun motiv și nicio explicație în această privință.
- 254 Consiliul susține că industria Uniunii a fost definită ca fiind ansamblul producătorilor Uniunii reprezentând producția totală a Uniunii, din care fac parte cei paisprezece membri ai Cepifine.
- 255 Consiliul invocă faptul că articolul 8 alineatul (1) din regulamentul de bază nu interzice analizarea diferiților indicatori de prejudiciu în privința diferitelor subansamble de producători din Uniune.
- 256 Consiliul consideră că analiza respectă criteriile enunțate la articolul 8 alineatul (1) din regulamentul de bază, atât în ceea ce privește indicatorii de prejudiciu microeconomici, cât și în ceea ce privește indicatorii de prejudiciu macroeconomici.
- 257 Consiliul estimează că distincția stabilită între criteriile de prejudiciu macroeconomice și microeconomice este logică și se bazează pe considerații practice, în special disponibilitatea datelor.
- 258 Trebuie să se arate că, în cadrul prezentului motiv, reclamantele nu contestă nici relevanța factorilor și a indicilor economici care au fost reținuți de instituții la evaluarea prejudiciului suferit de industria Uniunii, nici analiza acestora realizată de Comisie, astfel cum rezultă din considerentele (389) și (390) ale regulamentului atacat.
- 259 Trebuie amintit că reclamantele contestă clasificarea indicatorilor și metodologia utilizată de Comisie.
- 260 Articolul 8 alineatul (4) din regulamentul de bază prevede:

„Examinarea impactului importurilor care fac obiectul unor subvenții asupra industriei comunitare respective implică o evaluare a tuturor factorilor și indicilor economici relevanți care influențează situația acestei industrii, inclusiv faptul că o industrie nu a surmontat în totalitate efectele practicilor de subvenționare sau de dumping din trecut; importanța valorii subvenției care face obiectul unor măsuri compensatorii; diminuarea efectivă și potențială a vânzărilor, a profiturilor, a producției, a cotei de piață, a productivității, a randamentului investițiilor sau a utilizării capacităților; factorii care influențează prețurile în Comunitate, efectele negative, efective și potențiale, asupra fluxului numerarului, asupra stocurilor, asupra ocupării forței de muncă, asupra salariilor, asupra creșterii economice, asupra capacității de a mobiliza capitaluri sau investiții și, în cazul agriculturii, utilizarea sporită a programelor de sprijin din partea autorităților publice. Această listă nu este exhaustivă și unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.”

- 261 În ceea ce privește factorii macroeconomici, din considerentul (389) al regulamentului atacat reiese că „Comisia practică evaluarea factorilor macroeconomici pentru a determina prejudiciul suferit la nivelul industriei din Uniune în ansamblul său [...], industria din Uniune [fiind] definită la nivelul producătorilor din Uniune care reprezintă producția totală a Uniunii [...], indiferent dacă aceștia [...] au cooperat la anchetă”.
- 262 În această privință, din considerentul (385) al regulamentului atacat reiese că „[e]lementele macroeconomice (producția, capacitatea, utilizarea capacității, volumul vânzărilor, cota de piață, creșterea, precum și importanța subvențiilor care fac obiectul unor măsuri compensatorii) au fost evaluate la nivelul întregii industrii din Uniune, pe baza informațiilor furnizate de CEPIFINE”.
- 263 În ceea ce privește factorii microeconomici, din considerentul (390) al regulamentului atacat reiese că acești factori „sunt analizați la nivelul producătorilor reprezentativi din Uniune, indiferent dacă aceștia susțin plângerea sau nu”.

- 264 În această privință, din considerentul (386) al regulamentului atacat reiese că „[a]naliza elementelor microeconomice (prețurile unitare medii, ocuparea forței de muncă, salariile, productivitatea, stocurile, rentabilitatea, fluxul de lichidități, investițiile, randamentul investițiilor și capacitatea de mobilizare a capitalurilor) a fost realizată la nivelul producătorilor din Uniune pe baza informațiilor furnizate de către aceștia, verificate în mod corespunzător”.
- 265 Trebuie amintit că, în cadrul cauzelor antisubvenție, Consiliul și Comisia depind de cooperarea voluntară a părților pentru a le fi furnizate informații necesare în termenele prevăzute (a se vedea punctul 236 de mai sus).
- 266 Din ceea ce precedă rezultă că, conform articolului 8 alineatul (4) din regulamentul de bază, Comisia a efectuat o analiză a diferitelor criterii din punctul de vedere al industriei Uniunii, în ceea ce privește indicatorii macroeconomici, și din punctul de vedere al întreprinderilor individuale, în ceea ce privește indicatorii microeconomici.
- 267 Astfel, indicatorii macroeconomici au fost apreciați pe baza informațiilor transmise de Cepifine, care acoperă 98 % din producția producătorilor Uniunii.
- 268 Pe de altă parte, indicatorii microeconomici, care se bazează pe disponibilitatea informațiilor transmise de întreprinderile individuale, au fost evaluați pe baza transmiterii de date efectuate de către cei patru producători reclamanți reprezentativi, cu excluderea producătorului finlandez în cauză, care nu s-a manifestat în termenele stabilite.
- 269 În cadrul puterii lor de apreciere, nicio obligație care rezultă din regulamentul de bază nu impune instituțiilor Uniunii o clasificare a criteriilor macroeconomice și microeconomice sau o interdicție de a constitui subgrupuri de producători, din moment ce Comisia efectuează o examinare obiectivă întemeiată pe elemente de probă ale însele obiective, astfel cum a fost realizată în speță.
- 270 Astfel, trebuie să se constate că reclamantele nu prezintă, în susținerea criticii lor, niciun element de natură să demonstreze că clasificarea indicatorilor de prejudiciu și metodologia Comisiei nu au permis să se efectueze o examinare concretă întemeiată pe elemente de probă obiective.
- 271 Prin urmare, critica trebuie respinsă.
- 272 În al doilea rând, reclamantele invocă faptul că Comisia ar fi trebuit să se recurgă la o eșantionare.
- 273 Din considerentul (28) al regulamentului de bază reiese că „[e]ste esențial să se recurgă la eșantionare în cazul în care numărul părților sau al tranzacțiilor respective este mare, astfel încât anchetele să poată fi încheiate la termenele stabilite”.
- 274 Or, astfel cum arată Consiliul, Comisia nu era obligată în prezenta speță să recurgă la metoda eșantionării (a se vedea punctul 233 de mai sus).
- 275 Astfel, în temeiul marjei de apreciere a instituțiilor Uniunii, astfel cum este aceasta recunoscută de jurisprudență, Comisia nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere din moment ce numai patru producători reprezentativi au contribuit la anchetă.
- 276 Prin urmare, critica trebuie respinsă.
- 277 În al treilea rând, trebuie să se constate că reclamantele se mulțumesc să invoce faptul că regulamentul atacat este afectat de o lipsă de motivare fără a oferi însă vreun element de natură să caracterizeze o pretinsă încălcare a articolului 296 TFUE.
- 278 Astfel, critica trebuie să fie respinsă.

279 Prin urmare, al doilea aspect trebuie respins.

280 În consecință, se impune respingerea în integralitate a celui de al șaptelea motiv.

Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 2 litera (d) și a articolului 15 din regulamentul de bază

281 În primul rând, reclamantele atrag atenția Tribunalului că „abia târziu în cursul procedurii [ele] au luat cunoștință de metodologia pe care Comisia o urmărea pentru a ajunge la o marjă de profit țintă de 8 %.”

282 Presupunând că este vorba despre un argument, reclamantele nu demonstrează că această pretinsă tardivitate le-a fost prejudiciabilă pentru a face cunoscut în mod util punctul lor de vedere și a adus atingere dreptului lor la apărare.

283 Prin urmare și în măsura în care reclamantele înțeleg, în esență, să se prevaleze de o încălcare a dreptului la apărare, este necesar să se respingă această critică.

284 În al doilea rând, reclamantele susțin că Comisia a încălcat articolul 2 litera (d) și articolul 15 din regulamentul de bază din moment ce a reținut un profit țintă de 8 %.

285 Trebuie amintit că articolul 2 litera (d) din regulamentul de bază prevede că „„prejudiciu» înseamnă, în cazul în care nu se specifică altfel, un prejudiciu important adus unei industrii comunitare, riscul producerii unui prejudiciu important unei industrii comunitare sau o întârziere semnificativă în crearea unei industrii comunitare”.

286 Articolul 15 alineatul (1) din regulamentul de bază prevede că „valoarea taxei compensatorii nu trebuie să depășească valoarea totală a subvenției pasibile de măsuri compensatorii stabilită, ci ar trebui să fie inferioară valorii totale a subvenției pasibile de măsuri compensatorii stabilită și trebuie să fie mai mică decât această valoare în cazul în care această valoare mai mică este suficientă pentru a elimina prejudiciul adus industriei [Uniunii]”.

287 Din interpretarea articolelor menționate rezultă că marja de profit care urmează să fie utilizată de către Consiliu la calcularea prețului țintă, înlăturând prejudiciul în cauză, trebuie limitată la marja de profit pe care industria Uniunii ar putea să o obțină în mod rezonabil în condiții normale de concurență, în absența importurilor care fac obiectul unei subvenții [considerentul (494) al regulamentului atacat]. Nu ar fi conform articolului 2 litera (d) și articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază să se acorde industriei Uniunii o marjă de profit pe care nu ar fi putut-o aștepta în lipsa unor subvenții (a se vedea prin analogie Hotărârea EFMA/Consiliul, punctul 227 de mai sus, punctul 60).

288 Reclamantele susțin că profitul țintă a fost calculat pe baza a ceea ce a fost considerat ca reprezentând un randament adecvat al capitalului (investit) pentru industria papetăriei din Uniune mai degrabă decât pe marja realizabilă în mod real în absența unor importuri care fac obiectul unor subvenții, aceasta trebuind să fie limitată la marja de profit pe care industria Uniunii ar putea să o obțină în mod rezonabil în condiții normale de concurență.

289 Problema nu ar consta în a ști dacă o marjă de profit țintă de 8 % este suficientă pentru a acoperi investițiile și riscurile implicate, ci dacă o astfel de marjă de profit este realizabilă în absența importurilor care fac obiectul unor subvenții. Acest argument trebuie înțeles în sensul că privește o eroare vădită de apreciere în calcularea marjei de profit.

- 290 Consiliul susține că există o legătură între randamentul adecvat al capitalului unei industrii în special și beneficiile care pot fi realizate în condiții de piață normale și nederivate, întrucât sectoarele industriale cu o mare intensitate de capital, care necesită investiții inițiale ridicate, nu vor investi decât dacă pot obține un randament suficient.
- 291 Astfel cum reiese dintr-o jurisprudență constantă, în ceea ce privește evaluarea unei situații economice complexe, Consiliul se bucură de o largă putere de apreciere în determinarea marjei de profit corespunzătoare. Prin urmare, instanța Uniunii trebuie să își limiteze controlul la verificarea respectării normelor de procedură, a exactității materiale a faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a absenței unei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a lipsei unui abuz de putere (Hotărârea EFMA/Consiliul, punctul 227 de mai sus, punctul 57, și Hotărârea Ferchimex/Consiliul, punctul 226 de mai sus, punctul 67).
- 292 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie analizat dacă Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere în calcularea marjei de profit.
- 293 Trebuie amintit că reclamantele sunt cele care trebuie să depună elemente de probă care permit Tribunalului să constate că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere în sensul jurisprudenței [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului Shanghai Teraoka Electronic/Consiliul, punctul 228 de mai sus, punctul 119, și Hotărârea Tribunalului Moser Baer India/Consiliul, punctul 228 de mai sus, punctul 140 și jurisprudența citată, Hotărârea Tribunalului Since Hardware (Guangzhou)/Consiliul, punctul 225 de mai sus, punctul 137].
- 294 Din considerentul (494) al regulamentului atacat reiese că:
- „Profitul țintă, astfel cum s-a sugerat în plângere și în cererea ulterioară a reclamantului, a fost examinat pe baza răspunsurilor la chestionar și a vizitelor de verificare la producătorii reprezentativi din Uniune. S-a considerat că profitul țintă ar trebui să reflecte nevoile de investiții inițiale importante și riscul implicat în această industrie mare consumatoare de capital în absența unor importuri în condiții de dumping sau care fac obiectul unei subvenții. S-a ținut cont, de asemenea, de costul investițiilor în utilaje. Se consideră că o marjă de profit de 8 % din cifra de afaceri ar putea fi considerată ca un minimum adecvat pe care producătorii din Uniune l-ar putea atinge în lipsa subvenționării prejudiciabile.”
- 295 Trebuie constatat că reclamantele contestă numai faptul că, la calcularea marjei de profit, Comisia a integrat considerațiile referitoare la acoperirea investițiilor și a riscurilor implicate.
- 296 Trebuie arătat că, atunci când utilizează marja de apreciere pe care le-o conferă regulamentul de bază, instituțiile nu sunt obligate să explice în detaliu și în avans criteriile pe care intenționează să le aplice în fiecare situație, nici chiar în cazul în care stabilesc noi opțiuni de principiu (Hotărârea Thai Bicycle/Consiliul, punctul 71 de mai sus, punctul 68; a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Curții din 5 octombrie 1988, Brother Industries/Consiliul, 250/85, Rec., p. 5683, punctele 28 și 29, și Hotărârea Curții Nakajima/Consiliul, punctul 226 de mai sus, punctul 118).
- 297 În speță, este necesar să se arate că Comisia a ținut seama de mai multe criterii, precum răspunsurile la chestionar, costul investiției, riscurile, împrejurarea că industria are o puternică intensitate de capital și excluderea vânzărilor la export ale unei societăți care face parte dintr-un producător-exportator cooperant.
- 298 Astfel cum arată Consiliul, reclamantele „nu pretind [...] că vreunul dintre acești factori este afectat de eroare sau nu este fiabil”.

- 299 Trebuie constatat că reclamantele nu contestă afirmația Consiliului potrivit căreia „există în mod evident o legătură între randamentul adecvat al capitalului unei industrii în special și beneficiile care pot fi realizate în condiții de piață normale și nedenaturate”.
- 300 Cu toate acestea, reclamantele susțin că obiectivul impunerii de taxe antisubvenție nu este restabilirea unui preț la un nivel normal și nedenaturat, ci restabilirea la nivelul care ar fi putut fi atins în absența importurilor care fac obiectul unor subvenții.
- 301 Niciun element nu permite să se concluzioneze că Comisia ar fi urmărit obiectivul impunerii de taxe antidumping pentru restabilirea unui preț la un nivel normal și nedenaturat.
- 302 Reclamantele susțin că, la punctul 356 din plângerea antisubvenție, Cepifine afirmă că fabricanții europeni din cadrul asociației ar fi putut obține un beneficiu de 5 % în absența importurilor care fac obiectul unor subvenții.
- 303 Din această plângere nu reiese totuși nici că Comisia a impus taxe compensatorii cu obiectivul de a restabili un preț la un nivel normal și nedenaturat.
- 304 În cadrul puterii lor de apreciere, instituțiile Uniunii au considerat că valoarea marjei de profit de 8 % a putut fi atinsă în absența importurilor care fac obiectul unei subvenții.
- 305 Astfel, este necesar să se considere că Comisia a stabilit în mod clar că profitul țintă de 8 % era considerat ca fiind nivelul pe care industria l-ar putea atinge în absența importurilor care fac obiectul unor subvenții (a se vedea punctul 294 de mai sus).
- 306 În orice caz, trebuie să se constate că reclamantele se mulțumesc să facă trimitere la elementele de probă care figurează în dosarul administrativ al cauzei și nu furnizează niciun element de natură să caracterizeze vreo oarecare eroare vădită de apreciere a instituțiilor Uniunii în sensul că acestea ar fi impus taxe compensatorii cu singurul obiectiv de a restabili un preț la un nivel normal și nedenaturat.
- 307 Prin urmare, critica trebuie respinsă.
- 308 În al treilea rând, în susținerea argumentelor lor, reclamantele arată că, în cursul anului 2005, adică înainte de perioada de anchetă, marja de profit medie a reclamantelor se ridica la 2 %, în timp ce marja pentru calcularea profitului țintă se ridica la 2,88 % în anul 2009, adică în cursul perioadei de anchetă.
- 309 Consiliul arată că instituțiile Uniunii nu au putut să se bazeze pe profitul realizat de industria Uniunii în perioada avută în vedere, întrucât sectorul în cauză înregistra pierderi excepționale imputabile unor probleme structurale. Reiese din dosar că reclamantele nu au contestat aceste considerații.
- 310 În considerentul (416) al regulamentului atacat se menționează:

„Cei patru producători reprezentativi din Uniune au suferit pierderi în anii 2006-2008 și situația financiară s-a redresat doar în 2009 când prețul mondial al pastei de hârtie, principala materie primă, a scăzut semnificativ, în mod excepțional, ca urmare a crizei economice. Scăderea prețului pastei de hârtie (20 %) a fost considerată anormal de importantă, ceea ce a contribuit în mod direct la ameliorarea situației financiare în cursul [perioadei de anchetă]. Trebuie semnalat faptul că, față de [perioada de anchetă], prețul pastei de hârtie s-a întors la nivelurile anterioare [perioadei de anchetă].”

311 În considerentul (457) al regulamentului atacat se menționează:

„Cu toate acestea, ancheta a arătat că pierderile au fost suportate de industria din Uniune în perioada examinată, în special în 2008, în ciuda restructurării producătorilor întrucât, [...] industria din Uniune încă nu era în măsură să-și ridice prețurile la niveluri mai mari decât costurile. Această situație a fost cauzată în principal de presiunea prețurilor exercitată de importurile care fac obiectul unei subvenții care subcotaie prețurile industriei din Uniune.”

312 Din considerentul (444) al regulamentului atacat reiese că „s-a constatat că valul de importuri din [China] la un preț scăzut și care fac obiectul unei subvenții a avut un impact negativ considerabil asupra situației economice a industriei din Uniune”.

313 Având în vedere cele de mai sus, este necesar să se considere că valoarea marjei de profit medii a reclamantelor, în cursul anului 2005, astfel cum este invocată de reclamante, nu este suficientă în sine să dovedească faptul că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere în determinarea marjei de profit în absența importurilor în cauză înaintea perioadei de anchetă (a se vedea în acest sens Hotărârea EFMA/Consiliul, punctul 227 de mai sus, punctul 89).

314 Prin urmare, critica trebuie respinsă.

315 Din toate cele de mai sus rezultă că al optulea motiv trebuie respins.

Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8, a articolului 9 alineatul (1) și a articolului 10 alineatul (6) din regulamentul de bază

316 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că reclamantele nu contestă că hârtia cretată de calitate superioară utilizată de mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în coli nu este interschimbabilă cu rulourile pentru mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în sul.

317 Trebuie de asemenea să se sublinieze că reclamantele nu contestă că rulourile utilizate pentru mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în sul nu sunt interschimbabile cu rulourile pentru mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în coli.

318 Reclamantele nu contestă nici faptul că rulourile pentru mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în sul pot fi utilizate pe mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în coli dotate cu tehnologia CutStar.

319 Reclamantele contestă definiția produsului în cauză în sensul că instituțiile au exclus rulourile pentru mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în sul și au concluzionat că acestea nu erau interschimbabile cu rulourile de tăiat.

320 Consiliul susține că rulourile pentru mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în sul trebuie să fie excluse din definiția produsului în cauză, întrucât diferitele tipuri de hârtie prezintă caracteristici fizice distincte.

321 Consiliul arată că diferitele tipuri de hârtie nu sunt interschimbabile și că instituțiile Uniunii au definit produsul în cauză ca fiind hârtia pentru tipărirea cu hârtie în coli, indiferent dacă este vorba despre coli de hârtie sau de rulouri utilizabile cu mașinile CutStar.

322 Astfel, trebuie analizat, pentru a caracteriza caracterul interschimbabil al produselor, dacă rulourile pentru mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în sul pot fi utilizate pe mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în coli dotate cu tehnologia CutStar și dacă rulourile pentru mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în coli pot fi utilizate în mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în sul.

323 Reiese din considerentul (19) al regulamentului atacat că reclamantele au susținut că „rulourile pentru tipărirea cu hârtie în sul și cele incluse în domeniul de aplicare al prezentei anchete (rulouri de tăiat și coli) aveau aceleași caracteristici tehnice și fizice de bază și nu puteau fi distinse unele de celelalte”.

324 În această privință, reclamantele afirmă că au prezentat în anexă la cererea introductivă „elemente de probă concludente din care reiese că mașinile echipate cu sistemul CutStar pot utiliza cele două tipuri de rulouri”.

325 Potrivit considerentului (17) al regulamentului atacat:

„[Hârtia cretată de calitate superioară] constă în hârtie și carton de calitate superioară, utilizate în general pentru tipărirea de materiale de citit precum reviste, cataloage, rapoarte anuale, anuare. Produsul în cauză include atât foile, cât și rulourile adecvate utilizării în mașini de tipărit alimentate cu hârtie în coli («CutStar»). Rulourile adecvate utilizării în mașini de tipărit alimentate cu hârtie în coli («rulouri de tăiat») sunt concepute pentru a fi tăiate în bucăți înainte de tipărire, și, prin urmare, se consideră că ele pot înlocui foile de hârtie și fac concurență directă acestora.”

326 Considerentul (18) al regulamentului atacat menționează că rulourile utilizate în mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în sul, excluse din produsul în cauză, sunt „utilizate direct pentru alimentarea mașinilor de tipărit, fără a fi tăiate în prealabil”.

327 Or, trebuie să se constate că reclamantele se limitează să afirme că instituțiile Uniunii ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere în definirea produsului în cauză fără a aduce totuși elemente în susținerea argumentelor lor.

328 Astfel, reclamantele nu aduc niciun element de natură să demonstreze că hârtia cretată de calitate superioară în rulouri ar putea fi utilizată în procesul de tipărire cu hârtie în sul, indiferent dacă ne referim din punctul de vedere al caracteristicilor fizice sau tehnice, precum rezistența la smulgere, sau al interschimbabilității din punct de vedere economic.

329 Potrivit unei jurisprudențe constante, definiția produsului în cauză în cadrul unei anchete antisubvenție are ca obiect să contribuie la elaborarea listei produselor care, dacă este cazul, vor face obiectul impunerii taxelor compensatorii. Pentru această operațiune, instituțiile Uniunii pot ține seama de mai mulți factori precum, printre altele, caracteristicile fizice, tehnice și chimice ale produselor, utilizarea acestora, interschimbabilitatea, percepția avută de consumator, canalele de distribuție, procesul de fabricație, costurile de producție și calitatea [a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 13 septembrie 2010, Whirlpool Europe/Consiliul, T-314/06, Rep., p. II-5005, punctul 138, Hotărârea Tribunalului din 17 decembrie 2010, EWRIA și alții/Comisia, T-369/08, Rep., p. II-6283, punctul 82, și Hotărârea Tribunalului din 10 octombrie 2012, Gem-Year și Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Consiliul, T-172/09, punctul 59].

330 Potrivit considerentului (20) al regulamentului atacat:

„[...] [A]ncheta a confirmat că, într-adevăr, există caracteristici tehnice și fizice diferite, precum umiditatea și rigiditatea, între hârtia utilizată pentru tipărirea cu hârtie în sul și cea utilizată pentru tipărirea cu hârtie în coli. Ancheta a confirmat și că acele caracteristici tehnice enumerate în considerentul (18) [se aplicau] numai pentru rulourile adecvate utilizării în mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în sul. Ca urmare a acestor diferențe, hârtia pentru tipărirea cu hârtie în sul și cea pentru tipărirea cu hârtie în coli nu pot fi utilizate pentru același tip de mașină de tipărit și, prin urmare, ele nu sunt interschimbabile. Se precizează că toate părțile au fost de acord că cele două tipuri de hârtie sunt diferite în ceea ce privește rezistența la tracțiune și rezistența suprafeței.”

331 Or, din considerentul (35) al regulamentului atacat reiese că „[c]onsiderentele (18) și (20) menționează criteriile suplimentare care nu au fost contestate de producătorul-exportator în cauză”.

- 332 Trebuie arătat că determinarea produsului similar nu a fost contestată.
- 333 Prin urmare, dispozițiile regulamentului de bază referitoare la definirea produsului în cauză nu au fost încălcate, astfel încât prezenta critică trebuie să fie respinsă.
- 334 În ceea ce privește definiția industriei Uniunii și calitatea procesuală activă în cadrul procedurii antisubvenție, reclamantele arată că definiția eronată a produsului în cauză a fost utilizată în scopul de a defini industria Uniunii care fabrică produsul similar și de a evalua prejudiciul suferit de această industrie.
- 335 Potrivit considerentului (374) al regulamentului atacat:
- „După cum s-a menționat în considerentul (19), o parte interesată a pretins că [hârtia cretată de calitate superioară] adecvată pentru tipărirea cu hârtie în sul ar fi trebuit inclusă în domeniul de aplicare al prezentei anchete. Pe această bază, aceeași parte a susținut că industria din Uniune reclamantă nu ar avea suficientă reprezentativitate în cadrul prezentei proceduri. Cu toate acestea, pe baza constatărilor prezentate mai sus în considerentele (22) și (25), și anume că [hârtia cretată de calitate superioară] adecvată pentru tipărirea cu hârtie în sul și [hârtia cretată de calitate superioară] pentru tipărirea cu hârtie în coli reprezintă două produse diferite, această afirmație a trebuit să fie respinsă.”
- 336 Astfel cum arată Consiliul, motivul nu ar merita să fie examinat decât dacă definiția produsului în cauză ar fi eronată.
- 337 Or, din ceea ce precedă rezultă că instituțiile Uniunii nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere în definirea produsului în cauză.
- 338 Astfel, prezenta critică este privată de premisa sa.
- 339 În plus, trebuie să se constate că reclamantele se limitează să afirme că instituțiile Uniunii ar fi încălcat articolul 9 alineatul (1), articolul 10 și articolul 6 alineatul (4) din regulamentul de bază, fără a aduce totuși elemente în susținerea argumentelor lor.
- 340 Prin urmare, prezenta critică trebuie respinsă.
- 341 În ceea ce privește nerespectarea articolului 296 TFUE, reclamantele arată că instituțiile Uniunii nu și-au respectat obligația de motivare a regulamentului atacat din moment ce tăcerea instituțiilor menționate cu privire la interschimbabilitatea celor două produse în cauză, atunci când sunt utilizate pe mașini dotate cu un echipament de tip CutStar, a împiedicat reclamantele să apere în mod eficace în fața Tribunalului afirmația lor potrivit căreia sistemul CutStar face să fie interschimbabile rulourile pentru mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în sul și rulourile de tăiat și să conteste o decizie importantă care avea un efect considerabil asupra calității procesuale active și a evaluării prejudiciului, precum și asupra rezultatului anchetei.
- 342 Trebuie amintit că motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul (a se vedea Hotărârea Curții din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, Rep., p. I-8947, punctul 147 și jurisprudența citată).
- 343 În această privință, trebuie amintit că obligația de motivare constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (a se vedea Hotărârea Elf Aquitaine/Comisia, punctul 342 de mai sus, punctul 146 și jurisprudența citată).

- 344 Astfel, în cadrul deciziilor individuale, dintr-o jurisprudență constantă reiese că obligația de a motiva o decizie individuală are ca scop, în afară de a permite un control judiciar, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a ști dacă decizia prezintă eventuale vicii care să permită să i se conteste validitatea (a se vedea Hotărârea Elf Aquitaine/Comisia, punctul 342 de mai sus, punctul 148 și jurisprudența citată).
- 345 Trebuie să se considere că critica întemeiată pe împrejurarea potrivit căreia regulamentul atacat nu ar fi motivat sau ar fi insuficient motivat din cauza eventualei tăceri a instituțiilor Uniunii cu privire la caracterul interschimbabil al produselor în cauză nu este întemeiată.
- 346 Astfel, instituțiile Uniunii au analizat împrejurarea potrivit căreia hârtia cretată de calitate superioară sub formă de coli sau rulouri adecvată pentru a fi utilizată în mașinile de tipărit alimentate cu hârtie în coli și rulourile adecvate pentru a fi utilizate în presele alimentate cu hârtie în sul constituiau grupe de produse distincte și nu erau interschimbabile [considerentul (20) al regulamentului atacat], atât din punctul de vedere al caracteristicilor fizice și tehnice, considerentul (20) al regulamentului atacat confirmând considerentul (18) al regulamentului atacat, în special în ceea ce privește rezistența la smulgere, precum și rigiditatea ca criterii distinctive pertinente [considerentele (18), (35) și (40) ale regulamentului atacat], cât și dintr-un punct de vedere economic [considerentul (22) al regulamentului atacat].
- 347 Așadar, instituțiile Uniunii nu au încălcat articolul 296 TFUE în măsura în care reclamantele puteau identifica în mod clar elementele luate în considerare în regulamentul atacat pentru a concluziona în sensul lipsei interschimbabilității rulourilor de tăiat pentru mașinile alimentate cu hârtie în coli și a rulourilor pentru presele alimentate cu hârtie în sul.
- 348 Prin urmare, critica trebuie respinsă.
- 349 În consecință, rezultă din toate cele de mai sus că al nouălea motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la al zecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatele (1) și (6) din regulamentul de bază

- 350 În primul rând, reclamantele arată că, în temeiul principiului neatribuirii, regulamentul atacat este viciat de o lipsă de motivare din moment ce instituțiile Uniunii nu au furnizat explicații pertinente, nici o motivare suficientă în ceea ce privește faptul că prețul neprejudiciabil nu depășea ceea ce era necesar pentru a elimina prejudiciul cauzat de importurile care făceau obiectul subvențiilor/dumpingului.
- 351 Or, trebuie arătat că instituțiile Uniunii au motivat în mod clar rezultatul testului de neatribuire din moment ce au procedat la evaluarea efectului altor factori asupra prejudiciului, precum evoluția consumului pe piața Uniunii [considerentele (445)-(448) ale regulamentului atacat], prețul materiilor prime [considerentele (449)-(451) ale regulamentului atacat], rezultatele la export ale industriei Uniunii [considerentele (452)-(453) ale regulamentului atacat], importurile din alte țări terțe [considerentele (454)-(456) al regulamentului atacat], precum și supracapacitatea structurală [considerentele (457) și (458) ale regulamentului atacat].
- 352 Astfel, este necesar să se considere că instituțiile Uniunii au motivat în mod clar faptul că celorlalți factori nu li se putea imputa prejudiciul cauzat de importurile care fac obiectul unor subvenții/unui dumping și că, în consecință, prețul neprejudiciabil fusese determinat astfel încât să nu depășească ceea ce era necesar pentru a elimina prejudiciul cauzat de aceste importuri.

- 353 Reclamantele susțin de asemenea că instituțiile Uniunii nu s-au asigurat că prejudiciul imputabil altor factori decât dumpingul și subvențiile nu intrase în calcul în determinarea nivelului taxei instituite împotriva importurilor lor, în condițiile în care revenea instituțiilor menționate sarcina de a demonstra că procedaseră la o analiză de neatribuire.
- 354 Este necesar să se constate că reclamantele observă numai că nivelul taxelor instituite se ridică la 20 % și că prețul neprejudiciabil pe baza căruia această rată a fost calculată a fost obținut adăugând o marjă de profit de 8 % la costurile de producție.
- 355 Astfel cum arată Consiliul, reclamantele nu contestă ca principiu abordarea adoptată de instituțiile Uniunii privind profitul țintă și nici nu contestă că acesta ar putea fi stabilit la nivelul pe care industria Uniunii l-ar putea realiza în absența unor importuri care fac obiectul unor subvenții.
- 356 În această privință, trebuie amintit că reclamantele nu contestă fiabilitatea acestor elemente.
- 357 Astfel, trebuie să se sublinieze că reclamantele nu contestă nivelul taxelor instituite în condițiile în care se mulțumesc să amintească calculul marjei de prejudiciu, astfel cum este acesta menționat în considerentul (499) al regulamentului atacat.
- 358 În orice caz, trebuie amintit că instituțiile Uniunii, conform articolului 8 alineatul (6) din regulamentul de bază, au analizat efectul celorlalți factori cunoscuți care ar fi putut cauza un prejudiciu industriei Uniunii și au constatat că niciunul dintre aceștia nu era de natură să rupă legătura de cauzalitate stabilită între importurile din China care fac obiectul unui dumping și prejudiciul suferit de industria Uniunii [considerentele (445)-(458) ale regulamentului atacat]. Astfel, instituțiile Uniunii au îndeplinit condițiile necesare pentru a lua măsurile în cauză.
- 359 Prin urmare, critica trebuie respinsă.
- 360 În al doilea rând, reclamantele susțin că instituțiile Uniunii au respins în mod sumar toate cauzele de prejudiciu care le fuseseră prezentate cu ocazia anchetei și diferite de importurile care făceau obiectul unor subvenții.
- 361 În această privință, reclamantele se limitează să afirme, cu titlu de exemplu, că prejudiciul suferit nu poate fi imputat în totalitate importurilor din China din moment ce, în prezența unei pierderi a unei părți de piață de 5 % în cursul perioadei de anchetă, importurile chineze nu au crescut decât cu 3 %, ceea ce semnifică că un alt concurent a câștigat partea de piață pierdută de industria Uniunii în cotă de 2 %. Astfel, reclamantele nu sunt singurele responsabile de pierderea părții de piață și de prejudiciul care rezultă din aceasta.
- 362 În măsura în care este vorba despre un argument al reclamantelor, trebuie să se amintească faptul că, potrivit jurisprudenței, Consiliul și Comisia au obligația de a examina dacă prejudiciul pe care înțeleg să îl rețină decurge efectiv din importuri care au făcut obiectul unor subvenții și de a nu lua în considerare niciun prejudiciu care decurge din alți factori (a se vedea prin analogie Hotărârea Curții din 11 iunie 1992, Extramet Industrie/Consiliul, C-358/89, Rec., p. I-3813, punctul 16, și Hotărârea Tribunalului din 25 octombrie 2011, CHEMK și KF/Consiliul, T-190/08, Rep., p. II-7359, punctul 188).
- 363 Trebuie de asemenea să se amintească faptul că problema dacă alți factori decât importurile care fac obiectul unor subvenții au contribuit la prejudiciul suferit de industria Uniunii implică evaluarea unor aspecte economice complexe, pentru care instituțiile Uniunii dispun de o putere largă de apreciere, ceea ce implică faptul că instanța Uniunii nu poate exercita decât un control restrâns asupra acestei evaluări (Hotărârea CHEMK și KF/Consiliul, punctul 363 de mai sus, punctul 189).

364 Pe de altă parte, reclamantele sunt cele care trebuie să depună elementele de probă care permit Tribunalului să constate că Consiliul a săvârșit o eroare vădită de apreciere în evaluarea prejudiciului [a se vedea Hotărârea Shanghai Teraoka Electronic/Consiliul, punctul 228 de mai sus, punctul 119, și Hotărârea Moser Baer India/Consiliul, punctul 228 de mai sus, punctul 140 și jurisprudența citată, Hotărârea Since Hardware (Guangzhou)/Consiliul, punctul 225 de mai sus, punctul 137].

365 Trebuie să se deducă din această jurisprudență că evaluarea prejudiciului ia în considerare toate condițiile de determinare a prejudiciului menționat, inclusiv legătura de cauzalitate.

366 Or, reclamantele se limitează să formuleze simple afirmații, în plus cu titlu de exemplu.

367 Astfel, trebuie să se constate că reclamantele nu prezintă niciun element de probă în susținerea argumentului lor de natură să demonstreze că instituțiile Uniunii ar fi săvârșit o eroare de apreciere în determinarea legăturii de cauzalitate.

368 Cu titlu suplimentar, astfel cum arată Consiliul, trebuie arătat că reclamantele nu contestă concluziile care reies din considerentele (454) și (455) ale regulamentului atacat potrivit cărora importurile din alte țări terțe nu au contribuit la prejudiciul important suferit de industria Uniunii.

369 În al treilea rând, în ceea ce privește degradarea rezultatelor la export ale industriei Uniunii, reclamantele contestă afirmația instituțiilor Uniunii potrivit căreia această degradare nu este cauza principală a prejudiciului suferit de producători și, în consecință, nu rupe legătura de cauzalitate.

370 Astfel cum arată Consiliul, rezultatele la export ale industriei Uniunii au atenuat efectele prejudiciabile ale importurilor care făceau obiectul unor subvenții.

371 Astfel, în considerentul (452) al regulamentului atacat, se menționează, printre altele:

„Întrucât exporturile joacă un rol important în menținerea unei utilizări ridicate a capacității pentru a acoperi costurile fixe ridicate ale investițiilor în mașini, s-a considerat că, deși rezultatele la export se deteriorau, ele au avut un efect global pozitiv. În consecință, se consideră că, deși scăderea activităților de export ar fi putut contribui la deteriorarea situației de ansamblu a industriei din Uniune, acestea, pe de altă parte, au atenuat pierderile suferite pe piața Uniunii și, prin urmare, nu sunt de natură să rupă legătura de cauzalitate stabilită între importurile care fac obiectul unei subvenții din [China] și prejudiciul suferit de industria din Uniune.”

372 În această privință, trebuie să se constate că reclamantele nu prezintă niciun element de probă de natură să demonstreze că instituțiile Uniunii ar fi săvârșit o eroare de apreciere în stabilirea legăturii de cauzalitate.

373 Ținând seama de ansamblul considerațiilor precedente, al zecelea motiv trebuie respins, așadar, în totalitate.

374 În consecință, acțiunea trebuie să fie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

375 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, se impune ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să fie obligate să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de Consiliu, de Cepifine, de Sappi Europe, de Burgo Group și de Lecta, conform concluziilor acestora din urmă.

376 Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată, conform articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd și Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Consiliul Uniunii Europene, de Cepifine AISBL, de Sappi Europe SA, de Burgo Group SpA și de Lecta SA.**
- 3) **Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 11 septembrie 2014.

Semnături

Cuprins

Cadrul juridic	2
Istoricul cauzei	8
Ancheta	9
Regulamentul atacat	9
Procedura și concluziile părților	10
În drept	11
Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 15 alineatul (1) din regulamentul de bază	11
Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 6 litera (d), a articolului 28 și a articolului 4 din regulamentul de bază	14
Cu privire la primul aspect, privind utilizarea Taiwanului în calitate de criteriu de referință adecvat ..	14
Cu privire la al doilea aspect, privind pretinsa lipsă a unui element care dovedește specificitatea	18
Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 din regulamentul de bază	21
Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 7 alineatul (3) din regulamentul de bază	25
Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 6 litera (b) din regulamentul de bază ..	28
Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 14 alineatul (2) din regulamentul de bază	30
Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) din regulamentul de bază	33
Cu privire la primul aspect, privind pretinsa lipsă de justificare a excluderii unui producător finlandez în cadrul evaluării prejudiciului	34
Cu privire la al doilea aspect, privind condițiile pretinsei evaluări a indicatorilor de prejudiciu microeconomici bazate pe patru producători reprezentativi din Uniune	35
Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 2 litera (d) și a articolului 15 din regulamentul de bază	38
Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8, a articolului 9 alineatul (1) și a articolului 10 alineatul (6) din regulamentul de bază	41
Cu privire la al zecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatele (1) și (6) din regulamentul de bază	44
Cu privire la cheltuielile de judecată	46